ATEITIS

mėnesinis
moksleivių laikraštis

Lapkričio—Gruodžio m. 1922 m.

Nr. 8.

P. Galaunė.

1919 m.

TURINYS.

	Pusl.
Raitelis, *V. Stonio*	177
Fantazijos kūryba (tąsa), *V. Jasulaičio*	179
Tiesos žodis (galas), *J. Griniaus*	182
Niekados, *V. Stonio*	185
Iš cikliaus „Giesmės be garsų“, *Žvainio*	186
Toks geras gyvenimas, *Kar-Kar.*	187
Supratimo Raktas (galas), *K. Dineikos*	188
„Aušrinę“ paskaičius, *V. J.*	190
Tarptautinio katalikų jaunuomenės judėjimo reikalu, *K. Blažio*	194
Kokie gyvulių ir paukščių balsai ir kaip jie žmonių šaukiami ir mėgzdomi, *But.*	199
Knygos ir žurnalai	201
Mūsų gyvenimas	202
Redakcijos atsakymai	207
1922 m. „Ateities“ turinys	207

A. a. dr. Jurgio Krasnicko atminčiai skiriamas 1923 m. „Ateities“ pirmasis Nr. Skiriamus tam Nr. raštus prašoma prisiųsti ne vėliau 1923 m. sausio m. 15 d.

Redakcija.

ATEITIS

8 num. | LAPKRIČIO–GRUODŽIO | 1922 m.

Sveiki sulaukę šv. Kalėdų
ir Naujų Metų!

V. Stonis.

Raitelis.

Ar saulėleidis gęsta skaistus,
Ar pažadina aušros rytus,
Liūdesy, Tu į mano namus
Tylomis ateini neramus
Ir, kaip brolis mane apkabinęs karštai,
Mano ašaras Tu beskaitai.

Neklausydamas mano maldos,
Tu man pasakas savo sakai,
Ir ant lūpų dabar niekados
Neužklysta man giedrūs juokai,
Ir kada Tau duris užrakinti bandžiau,
Tu mane glamonėjai skaudžiau.

* * *

Kai užsėdu savo žirgą,
Žvanga mano pentinai,
Kai keliauju, vien tik mirga
Miestai, girios ir kalnai,

Iš po kojų liepsnos žėri,
Kelią duoda man audra!...
Pabalnosiu savo bėrį —
Mums kelionė atvira. —

Pabalnosiu, atsisėsiu,
Gandą leisiu trimitu
Ir dausas tik beregėsiu, —
Skrisim, žirge, aš ir tu!

Josim naktį, josim dieną,
O širdis man vis klausys,
Ar paliko mane vieną,
Mane vieną... Liūdesys...

* * *

Pasilikite sveiki, draugai,
Mano žirgas jau skrenda keliu;
Reginiai susipynė margai,
Jų besekti akia negaliu;
Užsimerkiau tvirtai, tik girdėti ausys,
Kaip perkūno, žingsnių dundesys.

Tolumon, tolumon vis skrendu,
Prieš mane vien tyrai ir dangus...
Vai, žirgeli, mes esam čia du,
Kur lig šiol dar nebuvo žmogus;
Mūsų žygius tik saulė skaisčioji matys,
O žingsnius vien tyla beskaitys.

Atsikvėpsiu giliai krūtine,
Pamėginsiu palaužtus sparnus...
Cit, širdie, lyg kas šaukia mane,
Lyg kas sudrumzdė mano sapnus...
Bėk, žirgeli, pirmyn greito žaibo ugnim, —
Liūdesys su manim, su manim!

Suvaitojo tyrų glūduma,
Begirdėti tik šuolio garsai;
Kaip valtelė audros nešama,

Vėl skrendu, atsidusęs liuosai;
Pasilaikyk, žirgel, išsiręžki tvirčiau, —
Savo Liūdesį sekant mačiau!..

* * *

Prisiglaudęs į žirgą karštai,
Neramus aš beklūpau šaly...
Peranksti tu be žado kritai,
Mane vieną palikęs kely...
Liūdesys savo pasakas seka liūdnai,
Apkabinęs mane amžinai...

Fantazijos kūryba*).

(Tęsinys).

Iš visa, kas buvo pasakyta, matyti, kaip yra svarbi ir reikalinga žmogui sveika fantazijos kūryba.

„Kurti“ ir „neiškrikdyti“ yra toji kryžkelė, kur turi sueiti fantazijos kūrybos lytys.

Kūrybos ūgiui, pirmų pirmiausia, yra svarbu nustatyti, kuriam reikalui fantazija turi būti didinama, arba kuris yra to didinimo tikslas. Fantazija, kaip jau galima buvo matyti, yra galė paprastųjų pažinimo tūrių. Aukštieji tūriai, proto ir valios, yra, nepalyginti, kilnesnės rūšies, juodu pirmiausia iškyšo, ir esti protingosios ir laisvosios buities dalykas. Visa kita, kas tiktai žmogaus turima, yra žmogaus ir gyvulio bendra. Iš čia eina, kad žemesnieji tūriai yra aukštesniems, jie skirti protui ir valiai padėti. Reikia, kad proto ir aukštosios valios atatinkamiems kūrybos darbams būtų taikoma žemesnieji tūriai.

Čia yra ne tik pagrindas žmogaus fantazijos kūrimui, bet ir ypatingai svarbus dalykas visam žmonių auklėjimui. Geriausias laidas nustatyti fantazijos santykiams su protu ir valia yra didėjantis paties proto lavinimas. Fantazija turi būti lavinama ne vienašališkai, skaitant veikalus, skiriamus fantazijai ūgdyti, kaip, pavyzdžiui, romanus, eiles ir dramas. Fantazijos didinimui turi būti skiriama visai gera atatinkama vieta; čia net reikalingas rimtas darbas, moksliškos studijos. Suprantama, turi rūpėti, kad

*) Žiūr. „Ateitis“, š. m. nr. nr. 1 — 3, 4 — 5.

smagumas ir skonis atatiktų tikrajam mokslui, ir kad jaunuomenė savo gyvoje sąmonėje jungtų naudingą ir rimtą darbą. Tai bus geriausia priemonė prieš galimus įsiutimus ir sūkurius. Neveiklumas ir amžinas sapnavimas,—visa tai yra „fantazijoms“ gera dirva, — turi būti šalinama visomis turimomis priemonėmis — šiaip fantazija neteks vertės, bus nenaudinga, pavojinga ir beprasmė. Tikrasis mūsų dvasios lavinimo objektas turi būti protas; pati fantazija turi duoti papuošalų dvasiniam turiniui, kūną ir gražų pilnumą. Nieku būdu nedaugiau! Šiaip mūsų kūryba paliks perplieskusi ugnis ir plėnys. Tatai tiktai gali aptemdyti akis, bet neduoti jokio patenkinimo.

Šituo pamatu fantazija turi būti auklėjama ir lavinama iš pirmųjų jos pasirodymo dienų. Atmintis ir fantazija pasirodo greit. Jau iš vaiko paprastų žaislo veiksmų ji kyšo. Tie veiksmai nereikia šalinti, bet tiktai pamažu tinkamai didinti. Vaizdingumas sakinių ir stiliaus, kur fantazija gali savo sparnus ištiesti, yra galinga priemonė kelti jaunuomenės fantazijai. Ypatingai yra svarbu prieš akis duoti pavyzdingų senų ir naujų amžių poetų kūrinių ir be galo gražių mūsų pasakų ir dainų. Geram poetui piršti tiktai vieną gramatiką ir filologiją, jaunai sielai neleisti skristi į grožio ir poezijos šalį yra gražų, jauną ir vos pražydintį rožės žiedą purvan numesti. Senovės gimnazijose, pav., poetui buvo duodama estetikos, buvo mokama net eilėraščių mokslo. Nors poetų būdavo nedaugiausia, tačiau jų sielai duota labai daug; tuo būdu išsaugota nuo mokyklos teikiamo poetui bereikalingo balasto, duodama jo gyvenimui visa: ir poezijos dvelkimų, rašytiniam žodžiui gyvenimo, meilės, pakilimo. Tą pat galima pasakyti del prozos ir iškalbingumo. Senovė paliks amžių amžiams pavyzdingiausia dvasios mokslų ir skonies mokykla. Nemažiau fantazijai duoda ir muzika. Sakoma, kad nieks tiek galingumo duoti negali, kaip malonūs, tvirti ir rimti fantazijos paveikslai, keliami kilniais meno giesmės tonais, nelyginant didžio teatro masinamoji mimika. Bet ir čia reikia normos, kaip druskos ir cukraus vakarienei. Kaip didelis masinimas dvasios gorizontui yra maloni ir puiki gamta, įžiūrėjimas Kūrėjo didybės, išminties ir grožio pėdsakų Jo kūrinių padariniuos! Nieks negali duoti tiek fantazijai galingo pakilimo, kaip mūsų religijos idealai, gilumas jos paslapčių, puiki jos istorija, Bažnyčios metų gražumas, laikomų mišių kilnumas. Visa tai yra kartu meno galybės skelbimas ir galingų jausmų kėlimas. Nieks nėra meno pasaulį taip įvilkęs ir pakėles, nieks pasaulį nėra taip pripildęs ir išpuošęs, kaip mūsų religijos turinys. Ji yra neišsiamamas šaltinis idealės buities ir kūrybos.

Tiek del sveikų fantazijos kūrimo priemonių. Ji nekūriama paliekti lyg mažas neauklėtas, kada jo apleidžiami siekimai ir norai, kada paikinami jo išdykumai ir nepadorumai. Taip pat bus fantazija neauklėjama, jei bus žiūrima proto ir valios bevertybių. Ji nepripažįs sau jokio šeimininko — pati viena bus namų

šeimininkė. Tuomet namai turės šeimininką, pavojingą beprotį. Jau mes matėme, ką gali duoti klaidi ir nesveika fantazija. Palaidumas, nusvėrimas, peršildymas, iškrikimas ir pamiršimas yra fantazijos paklydimai, sapnai ir bevertybė. Fantazija, užaugusi derlioje dirvoje, tarpsta ir pražydi.

Visų čia išdėstytų priemonių užteks sveikam fantazijos auklėjimui ir didinimui. Fantazija yra Dievo duotas turtas, ypač reikiamas mūsų prigimties židinio gražiam įrengimui. Su ja turime gyventi ir dirbti. Ji yra mums visiems gražus, brangus, svarbus įnagis ir talentas. Jos esmė labai panaši į dvasios išmintį, visų dalykų menininkę. Ji yra savotiška, įvairi ir be galo gyva; savo naudingumu, vienumu ir darbu fantazija visa panaujina. Žmogaus sielai ji yra amžinos šviesos ir Dievo galybės spindulys[1]). Fantazija padeda vos pasirodžiusiai jėgai stiprėti, augti ir duoti „garbės ir geradarybės vaisiams“ [2]). Jos gorizonte nematyti nuobodumo [3]), jos žodžiai yra malonūs ir turiningi, jos dvasia matyti visur, moko skaityti kūrybos knygą, ir kūrėjas savo kūriniuos randa begalinį džiaugsmą ir širdies pakilimą. Ji savo dvasia, lyg kokia kalbėtoja ir menininkė, linksmina žmonių širdis savo kūriniais ir turtingomis savo pajėgos ir galybės dovanomis, galingi karaliai ir galingos tautos klauso jos balso ir dreba [4]). Fantazija, kalbėdama į žmonių širdis, kaip puikiai ir lengvai audžia gražius garsus ir didžius žodžius! Kame fantazija gali rasti puikesnių, galingesnių ir malonesnių žodžių ir garsų, kad ne šv. Rašto knygose? Ir kada Dievo išmintis pasirodė žmoguje ir gyveno tarp mūsų, tada fantazija ypač buvo savo žodžių valdovas. Toji išmintis išmokino žmoniją alegorijomis apie dangaus paslaptis ir be palyginimų nekalbėjo[5]). Ir del to skelbė visiems kilnumą, savo žodžių gilumą ir sakė: „Niekas taip nekalbėjo, kaip šitas žmogus“ [6]). Tada buvo aukščiausias gražių ir didžių dovanų triumfas. Šv. Raštas yra aukščiausioji giesmė Dievo įkvėptos ir kūriamos fantazijos. Dovanos yra puikios, tik jų nieku vertimas dalykas yra blogas. Apie Brentanietį, pakviestą sykį į vieną draugiją, sakė moteriškė Willimer Biomeriui: „Tamsta nesi mačiusi žmogų, kurs galėtų sakyti: aš valdau fantaziją, bet esti visai antraip: fantazija valdo mane“ [7]). Tatai yra ypač negera.

(Galas).

---

[1]) Išmint. 7, 22.
[2]) Sir. 24, 23.
[3]) Išm. 8, 16.
[4]) Išm. 8, 15.
[5]) Mork. 4, 34.
[6]) Jon. 7, 46.
[7]) J. Janssen, Joh. Friedrich Boehmers Leben, Briefe und kleinere Schriften I (Freiburg 1868), 161 p.

Tiesos žodis.

(Galas).

Rytą valdovas įsakė apie visą pilį įkalti kelias dešimtis kuolų; tą pat padaryti prie kiekvieno takelio, einančio į kalnus, ir, jei galima, ant kalnų viršūnių ir kryžkelių. Paskui įsakė, kaip vakaras eis artyn, nuvesti prie kiekvieno kuolo vakar prasikaltusį, gerai prirakinti, o sutemus apipilti derva ir uždegti.

Kaip buvo įsakyta, taip nakčiai atėjus viskas atlikta: prie kiekvieno takelio, ant kalnelių, prie kryžkelių ir kitur degė—liepsnojo gyvi švyturiai, svilo tokie pat žmonės, tik užrašę savo širdyse „excelsior“ — „aukštyn nuo žvėriškų jausmų, artyn prie grožės!“ Ir patsai valdovas panorėjo pamatyti kankinių kūnų liepsnos apšviestus kalnus, pasigėrėti kančiomis ir todel įsakė keliems savo didžiūnams, kad jie padėtų jam įlipti į aukštą 70 metrų nors toli gražu nepabaigtą bokštą. Įlipo ir pasigėrėjimo jausmas apėmė jį. Storos lūpos buvo prasišiepusios, akys tik tamsoje žybčiojo nuo atsimušusių kankinių liepsnų spindulių, visa galva buvo paremta stora minkšta, it pagalvio, ranka. „O galingas aš esu, mąstė valdovas: kas pasaulio valdovų drįs prieš mano galybę pakrutėti?

Visus savo galingais legijonais sutrupinčiau... O šit atskiri niekšai drįso prieš mano norą pasipriešinti. Jie nori būti tobulesniais; na dabar pažiūrėsime, kas iš jų bus, kaip susvilsite! Ne! čia viskas tas naujas, pasaulio negirdėtas Flos, arba Floris daro. Jis pirmas reikia panaikinti, ir aš manau, kad nuo šios dienos bus panaikintas jo vardas... O jūs niekšai, niekšai, būtumėte metę Florį, būtumėte maldavę, nusilenkę prieš mane, ir aš jums gyvybę būčiau dovanojęs, nes iš manęs viskas paeina. Visus savo šalies gyventojus galiu taip lygiai susvilinti, jei nepaklausysite manęs“.

Tuo tarpu pilies sode, lyg girioje, pasigirdo klaikus aidas, suskambėjo tyliame nakties ore ir verkdamas išsisklaidė... Valdovas krūptelėjo... Bet čia vėl pasigirdo sodo šlamėjimas, lyg vėjelis pūstelėjo ir susisuko, suvaitojo vėsula; rodos tame sukury girdėjosi verksmas, dejavimai, cipimas, duslūs rūstūs keiksmai ir, rodosi, vėsula rengėsi nugriauti, visai sunaikinti, žmonių vargais statomą, bokštą... Gladijus sukrutėjo, užkimšo ausis ir susimąstė: „Nejaugi tai baudžiamų maištininkų dejavimai ir tie baisūs neaiškūs keiksmai, atnešti vėsulos!?. Bet iš kur vėsula tokioje tylioje žvaigždėtoje naktyje—juk ji daugiausia kaitroje pasirodo?.. Ką tai reiškia?.. Ne! Tai tur būt mano vaizduotei taip ir pasirodė, o iš tikrųjų, jokios vėsulos nėra... Bet iš kur dejavimai?.. Ir tai vaizduotė?.. Pagalios tebūna ir tikrai: žinos kitą kartą, kaip priešintis valdovo norui! Taip, jie žinos, kas aš esu, ką reiškia drumsti

nustatytą tvarką. Aš visus, visus!.. Šalin juodos mintys!.. Ir iš tikrųjų puikus toks bausmės būdas," kiek patylėjęs tarė pat sau Gladijus. „Bet kažin ar prie jūros yra tokių pat gyvų švyturių?" pamąstė, žengė ir pranyko tamsumoje... Stovėjusieji didžiūnai sužiūro... O iš apačios atskrido duslus atgarsys, lyg pagalvis būtų nukritęs.

Rytą pasklido gandai po Mesijanos sostinę ir apilinkes, kad vakar vakare valdovas bežiūrėdamas nuo statomo bokšto į deginamus nekaltus žmonės, nukrito ir užsimušė. Vieni misijaniečiai netikėjo, kiti bijojo, kad neatsirastų dar žiauresnio valdovo, treti džiaugėsi, bet visi bėgo sostinėn prie valdovo pilies. Čia jau buvo susirinkę ir seni, ir jauni, ir maži ir dideli, vyrai ir moterys, didžiūnai ir vargšai—didžiausia minia, kurios niekas nevaikė ir kažin ar būtų galėję išvaikyti. Minia ūžė, šnekėjosi, pasakojo naujienas, aimanavo del naujo valdovo, del negrįžtančių iš karo sūnų, del dukterų, kurios valdovo buvo pagrobtos. Tik kažin koks didžiūnas, kurs lig šiol buvo prie Gladijaus, pasakė miniai, kad reikėsią rinkti valdovas, nes Gladijaus sūnus nenorįs užimti kruvinos tėvo vietos. Minia dar labiau suūžė, lyg sujudintas bičių spiečius ir girdėjosi tik „Flori, mums duokite! Floris buvo valdovas!" Bet šit ir Floris pasirodė, jaunas gražus dobilėlis, ir sveikas ir gyvas, nors Gladijus manė jo vardą panaikinti. Ir Floris prabilo: „Visi esat lygūs prieš Dievą, tik pasauly nelygūs. Kiekvienas žmogus yra brolis ir sesuo ir todel kiekvienam yra vyriausis įsakymas—mylėti. Visa ką jūs išrinktumėte, kokia valdžia būtų, tik jei šis įsakymas bus įkūnytas, viskas bus gerai. Aš gi negaliu būti jūsų valdovu del to, kad aš nežinau jokių valstybių, aš nežinau valstybių ribų. Aš tik meilės ir tiesos kelią galiu jums parodyti, kuriuo jūs turite eiti. Nors aš būsiu teršiamas, tačiau liksiu, kas esu, nors būsiu naikinamas, tačiau liksiu gyvas ir gyvensiu matomas jumyse tol, kol žmonės mane atsimins, Jei ir žmonės mane užmirš ir tuomet aš gyvensiu, tik būsiu nematomas, nesuprantamas, ir sakys, kad manęs nėra. Bet jei tik pasaulis panorės pažinti tiesą, žengdamas meilės keliu, ir tuomet vėl mane žmonės pažins ir aš gyvensiu širdyse". Floris nutilo. Minia tylėjo nustebusi ir ne visa galėjo aiškiai suprasti, tik jautė, kad čia buvo didinga, kilnu, kad tai yra galima meilės keliu eiti. ir buvo išrinktas Mesijanos valdovas Fratrijėtas. Tuoj visiems vergams buvo atrakinti pančiai, požemiai atidaryti, gladijatorių kautynės sustabdytos, aukštasis bokštas jokiai didybei buvo nereikalingas. Daug motinų sulaukė sūnų, nes buvo su kariaujančiais broliškai susitaikyta. Gražiai pasipuošusi Mesijanos šalis šventė naujos gadynės erą. Ir dangus lyg buvo blaivesnis, ir saulė skaistesnė, ir kalnai skambesni, ir upės sraunesnės, ir pievos žalesnės, ir paukštelių giesmės linksmesnės. Visų širdys buvo lengvos, linksmos, ir garbingi psalmių garsai kilo iš žmogaus krūtinės ir garbino Aukščiausiąjį.

Praslinkus kiek laiko visa šalis pakitėjo: žemė lyg derlingesnė tapo, daugiau javų augo, daugiau vynuogių sirpo ir žmogaus širdis buvo švelnesnė ir artimą mylėjo ir visiems visko buvo gana.

„Bet žmogus panašus į Dievą, tad ir būsiu sau dievas“, pamąstė žmogus. „Ką aš turiu, tai mano yra, nes tai aš esmi uždirbęs, tai pasilieku sau. Tegu kiekvienas sau užsidirba, ir bus gerai. Taip, viskas mano. Taip bus gerai“, pamąstė ir kiti žmonės. „Jei aš daugiau galiu ką nors padaryti, aš galiu daugiau už kitus naudotis. Man turi tarnauti kitas, jei nesugeba tapti, kokiu aš esu“, mąstė treti. „Jei aš daugiau turiu, daugiau dirbau ir dabar pats galiu atsilsėti palėbauti, o mano turtas dirbs už mane. O jei žmogus nori dalį mano turto turėti — tenusižeminie man ir mano naudai tedirba“ mąstė ketvirti. Ir vėl kilo sumišimų. Artimo meilė išvirto į savęs meilę. Ką tik skambėjusi meilės daina ir gaivinusi širdis virto keršto daina. Ir galingesnis suspaudė silpnesnįjį brolį, ir ištriško ašara. Prispaustasis tykojo, kaip įsmeigtų peilį savo priešo krūtinėn ir pats stotų jo vietoje. Tiems visiems jau Floris pasirodė suviliotojas. Jis pasirodė senis, niekam netinkąs ir reikalingas pašalinti iš gyvenimo. Florio žodžiai erzino jų širdis. Tie visi nenorėjo nė Florio žodžio išgirsti, kad nekiltų jų krūtinėje abejonė. Bet ne visiems Floris tokis niekam nevertas atrodė. Kiti matė jį žila apšarmojusia galva senelį, bet visuomet tiesų, apsivilkusį baltais, lyg gulbės, rūbais; jo veidas atrodė jaunas, akys gyvos, žavinčios, ir juo labiau Florio veidan žiūrėdavo žmonės jam tikėjusieji, tuo jis atrodė meilesnis, jaunesnis, ir vėl virsdavo tokiu, kokiu buvo pirmiau, jaunu ąžuolėliu. Jo žodžiai širdyse liepsnodavo. Bet žmonių klausymas Floriui nepatiko tiems, kurie manė, kad žmogus esas pats sau dievas. Jie sumanė išplėšti iš žmonių širdies giliai paslėptus Florio žodžius ir jausmus, o jį patį (kaip galiūnam rodėsi) niekam netikusį senį nužudyti. Taip paleido žemės dievai nematomus nuodus į pasaulį, kad užnuodytų žmonių širdis, kad užšaldytų jas, kad aptrauktų akis tamsia juoda skraiste. Tuo pasigirdo žmonėse: „Nėra šviesos, nėra Florio“ — „Taip jo nėra“, atsiliepė nuodytojai, „jis nužudytas, nes nebuvo amžinas, kaip sakėsi. Jis melavo“.

Taip neužilgo vėl pasigirdo vaitojimai, vėl suskambėjo pančiai, vėl sužvangėjo ginklai, vėl ašarų upeliais pradėjo plauti žmonių veidus, vėl brolis broliui kalaviju pervėrė krūtinę.

Nors vargų prislėgti žmonės, bet nenustojo ieškoję tiesos, vaikščiodami tamsoje, knisdamiesi urvuose. Neužmiršo ir Florio. Dabar žmonių širdyse kilo skausmas, griaužimasi, ilgėjimas. Dabar tik pradėjo gailėtis, plaukus nuo galvos rautis Florio netekę, kuris dideles gėrybes buvo žmonėms suradęs, daug gera padaręs, daug tamsumos nušvietęs. Rodosi, viską atiduotų, širdis

išplėštų, sutiktų krūtines uolomis prislėgti, by tik matytų tiesos spindulį.

Dabar, netekę saulės, atsidūrė tamsoje, suprato žmonės saulės brangenybę.

O toks jau keistas žmogus, kad mindo ir naikina kas prakilnu ir šventa, o netekęs gailisi jo ir nori surast. Žmogus džiaugiasi išvydęs pavasarį išdygusią žolelę, o paskui mindo ją savo purvina koja. Žmogus džiaugiasi pamatęs kvepiančią rožę, bet nuskynęs ją nesinešioja prie krūtinės, meta purvynan ir vėl ieško rožės. Taip pagalios dabar po sunkių skausmų pasaulis vėl pradėjo tikėtis, kad yra gyvas amžinai jaunas Floris, o tik jis reikia surasti. Dabar pradėjo jo ieškoti aukštuose kalnuose, lygiuose laukuose, tolimose salose. Bet ar suras Florį? O! suras! suras! tik tada, kada karštas tiesos ir meilės troškimas ištirpins širdies ledus. Tada vėl pažins Florį, nes ir dabar jis yra mūsų tarpe.

J. Grinius.

Niekados.

(Jaunystei).

Užrakintos jau durys tvirtai,
Neatversi jau jų amžinai...
Kam dar Tau ašaroti skruostai,
Ko dar lauki, pasvyrus liūdnai?
Kad ir belstum ilgai —
Dar ne vienus metus, —
Išsiskirstė sargai,
Nusinešę raktus,
Neįleis jie vidun, nepatenkins maldos
Niekados, niekados.

* * *

Amžinybėn daug laiko nuplauks
Ir suvargę pečiai man palinks,
O Tavęs mano siela vis lauks
Ir iš ašarų giesmę Tau rinks,
Ir priglūdus klausys
Ji Tavęs pas duris,
Ir tik vien liūdesys
Ją lankyti atskris,
Bet tavęs nesulauks, nors širdis man raudos,
Niekados, niekados.

* * *

Uždarysiu tvirtai langines
Besiveržiančiam trukšmui dienos,
Kad pasaulis, belaukdams manęs,
Neišvystų širdies kruvinos;
Nebešvies žiburiai,
Kambary bus kurtu...
Nebedūsauk jautriai,
Nebebelsk jau ir Tu:
Neužgydysi man paliktosios žaizdos
Niekados, niekados...

V. Stonis.

Iš cikliaus „Giesmės be garsų“.

(XXIV).

Iš nebūties bedugnių iškilo būties tiltai ir mumis iškėlė ant savo kuprų.

Nusijuokėme, kaip kūdikiai ir suplojome rankomis pamatę šviesą.

Vaikščiojame, bėgiojame savo tiltais ir pamirštame ir bedugnes ir aukštybes.

Šalia mūsų tiltų kabo balzganų miglų uždanga, kad ten pažiūrėjus neapsisuktų galva.

Aplink mus šakoja medžiai, lapoja gėlės ir skamba mūsų pačių dainos.

Ant lapų krinta medaus rasa, kad galėtumėm palaižyti ir neverktumėm.

Gėlės trykšta kvapų srovėmis, kad galėtumėm pauostyti ir linksmai nusičiaudėti į saulę.

Bet po gėlių lapeliais randame nekartą pasislėpusių kirminų ir vabalų, kad žinotumėm, jog čia ne viskas yra gerai.

Padangėse karts nuo karto sužiba tolimos, tolimos aušros, kad primintų mums, jog čia dar ne viskas.

Mes vaikščiojame, bėgiojame savo tiltais ir pamirštame ir bedugnes ir aukštybes ir tai, kas aplinkui darosi.

Pro amžinybės vartus prasiveržė septynios baltos dienos ir septynios juodos naktys ir atbėgo į mus.

Septynios baltos ir septynios juodos atbėgo į mus ir pradėjo graužti mūsų tiltų pamatus ir stulpus.

Kai viena graužia, kitos žiūri ir laukia, kai ta nubėga — kita ateina, kai ta nueina — kita atbėga ir taip be galo.

Ai, mes žinome, kad mūsų tiltų stulpus graužia pasikeisdamos septynios poros, bet neatsimename apie tai.

Ir gerai, kad perdaug neatsimename.

Drauge, jei kuomet atsiminsi apie tai, tegu tavo plaukai nepasišiaušia adatomis iš baimės, nes yra taip, kaip turi būti.

Nesirūpink, drauge, kada tu nugriūsi, bet susirūpink tuo, ko tau reikės čia ir ne čia.

Vargšai tie, kurie tiltams begriūvant išnyks, kaip ryto miglos ir palaiminti tie, kurie blykstelės ugnies stulpu ir šaus į viršų skraidyti Beribėje.

Žvainys.

Toks geras gyvenimas.

Visi miegojo, kaip aš, alkanas ir nuplyšęs, valkiojaus triukšmingomis miesto gatvėmis.

Tik kur tai toli toli, kaip ir mano gyvenimas, tyliai ir išlengvo baigė gęsti maži žiburėliai.

Rankoj aš laikiau nuodus.

Nelaukiau jau aš nieko.

Kam gyventi? Jei, kaip klajūnas, eini ištryptu takeliu — nei gyvos dvasios...

Sušuksi — niekas neatsilieps.

Uždainuosi — tik aidas pakartos tavo liūdną dainą.

Paskui... aš nežinau kaip tai atsitiko.

Bet kaip tu ištraukei iš pamėlynavusių mano rankų nuodus.—

Ir tyliai pasakei:

„Toks geras, gražus gyvenimas!“

Aš nepatikėjau, o mano sopanti širdis stipriai plakė. Ir tarytum sakė: melas, melas. Atsimenu, kaip tu man kalbėjai apie šviesią, gražią ateitį.

Bet aš prisiminiau praeitį...

...Tu kalbi.

Ir iš tavo užsimąsčiusių akių aš skaitau nuliūdimą.

Ir skauda man.

Tamsa tirštėja.

Paniuręs vėjas atidarė langą ir atšaldė mano degančius skruostus.

Ir aš tik-tik girdžiu tavo tavo žodžius:

„Toks geras gyvenimas!..“

Taip, geras gyvenimas!

Bet pažiūrėk pro langą.

Ten stovi ir laukia elgeta.

Stovi ir gašliai žvalgosi prostitutė.

Bet aplink tik lemputės žybčioja.

Nedrąsiai praeina sargas, sėdasi ir užsnūsta.

Štai eina nuplyšęs ir alkanas žmogus.

Piktai sau dreskia plaukus, suplėšė savo išpurusių marškinių apykaklę.

Gulasi ant plikų lentų.
Ir uždainuoja gyvulišką ir kerštingą gatvės dainą.
Taip, gražus gyvenimas!
Bet reikia pabusti, žiburį uždegti!
Ten kampe stovi pijanas.
Paspausk klavišus, tegul pasipila žavinti garsai.
Tegul pabunda užsnūdęs sargas ir teapsiverkia prostitutė.
Tegul ta triukšminga nakties muzika nutildys alkano žmogaus kerštingus dejavimus.
Numesiu aš jam savo paskutinį duonos kąsnį.
Ir kaip visai jau baigs skambėti verkiantis akordas,
Ir į mano tolimą lindynę įsiskverbs auksinis saulės spindulys,
Aš stipriai suspausiu tavo gležnas rankas
Ir tyliai pasakysiu:
„Taip, toks geras ir gražus gyvenimas!“.

Kar-Kar.

Supratimo Raktas.

(Galas).

Kaip skaityti Biblija? — Golgotoje, vienintėlis atsakymas. Bet ką gi reiškia mums, nūdieniniems žmonėms, čia gyvenantiems, pakliūti Golgoton? — O tuo tarpu Golgota yra raktas viskam suprasti, Dangiškam Tėvui pažinti.

Golgotoje ne vienas kryžius; ten trys kryžiai; ir visas pasaulis remiasi trimis kryžiais.

Vidury vienas kryžius, ant jo Šventasis, neturėjęs nuodėmių, ir imąs šitas kančias ne kaip pripuolamą bausmę, pripuolamą gėdą, nes tai buvo gėdinga bausmė, bet Savo noru Save atiduodamas nukryžiuoti.

Bet greta dar du... Reikia suprasti šitų trijų kryžių santykis, ir žmogus, kurs išaiškins sau savo santykį į tuos tris kryžius, — žinos, ar jis supras Raštą.

Du kabo. Vienas piktžodžiauja.

Jam buvo smagu žiūrėti į Šventojo kančias; Kristaus psichologija jam svetima, dvasinis veidas neįmatomas, pirm kūno kančių buvusi dvasios kova darže uždaryta, — jis tiktai šaiposi iš taip persekiojamo elgetos, kurs vadino Save Dievo Sūnumi. Jis nesuprato, kaip galįs kryžius derėti Žydų Karaliui, Išganytojui, ir Jis kvatojo, ir taria: „Jei Tu esi Kristus, gelbėk Pats Save ir mus“. Bet Jis nepiktžodžiavo, neatsakė...

O greta kabo kitas, kurs tą pajuokimą negalėjo pakelti, ir Jis kreipdamasis į vidurinį kryžių, sakė: „Viešpatie, atsimink mane, kad nueisi į Savo karalystę“... Ir jis susilaukė nuostabaus atsakymo: „Šiandien būsi su Manim rojuje“...

Vienas kryžių: ant jo Tas, Kurs neturėjo reikalo gailėtis, nes Jis buvo skaistus. Jis laisvu noru kenčia už kitus.

Kitas kabo ir neima kryžiaus, nei Jo, nei savo. — Piktžodžiausiu ir juoksiuos, nė į ką netikėdamas.

Žmogžudžiavo, plėšė, pateko kryžiun, bet į jį nepaveikė nei jo paties kančios, nepaveikė matant nė nekaltai Kankinamąjį.

Tas gi, kurs pasakė: „Atmink mane, kai ateisi į Savo Karalystę“, paėmė savo kryžių, ir, matydamas vidurinį kryžių, tegalėjo laisvai už save priimti Jo kančias.

Vienas, kurs nenori imti savo kryžiaus, nenori priimti už jį Kristaus aukos — žūva.

Kitas įeis į aną pasaulį ir viską supras, ir jau supranta, kadangi ima savo kryžių ir Jo auką už save. Ateina per atgailą...

Išdidi ir puiki žmogaus širdis nenori už save priimt aukos. Šitos Kristaus aukos nepripažino, nenorėjo pripažinti ir Tolstojus savo moksle, nors, manau, priėmė ją mirties akivaizdoje.

Ir nūdieniniam žmogui svarbu išaiškinti, kaip jis žiūri į Evangeliją: ar kaip į gerą, doriniai jį tobūlinančią knygą, ar mato Evangelijoje kelią sau atgimti, įeiti į kitą pasaulį.

Tepasiims žmogus savo kryžių ir tars: „atmink mane Savo Karalystėje“, kaip tai padarė plėšikas, kaip kad tai daro Kristaus siųstieji, sakydami: Jėzaus Kryžium pasaulis man nukryžiuotas, ir aš jame. Jie sau priėmė Jo išganingą auką. Šventraščio knygos suprantamos drauge su Kristum nukryžiuotiems plėšikams, tiems, kurie Kristui nusikryžiavo.

Ir jei aš nūnai imuos misijos liūdyti apie Kristų, tai tik todel, kad aš prisipažįstu nesugebąs ne tik įeiti į aną pasaulį, bet ir tiesiog negalįs gyventi, neidamas Jo aukos keliu ir Jo atleidimu; tik todel aš drįstu kalbėti apie šitą knygą, kaip apie gyvą. Ir aš nelaikysiu pranešimų, nes, arba mano širdis tingi, arba ji dega, o jei dega, tai negali būti kalbos apie mokslinius referatus, bet tik apie šaukimą į kryžių, į Golgotą.

Žydų tragedija, kad jie nenori vidujiniai pabūvoti Golgotoje, trokšta šio pasaulio monų. O Jis — Karalius, kaip tik todel Karalius, kad teikia džiaugsmą, dvasinio pasaulio džiaugsmą. Jį skelbiame.

Ir jeigu priimate, tai ir Raštas bus aiškus. Skaitykit ir viskas taps aišku. Kartais lig laikui kuri nors vieta nesuprantama, o paskum paaiškėja, kai Jį aiškiai matai.

Ir kai mes kalbame apie Evangeliją, kaip apie knygą, kuri atskleidžia naują gyvenimą ir teikia išeitį iš nebepakeliamos padėties, tai kelias Evangelijai suprasti nutiestas per Golgotą.

Kas tu būtum, kiekvienas žmogus yra paslėptas neišreikštas plėšikas, *) ir jeigu prisipažįsta esąs plėšikas, ir sako: „atmink mane“, — tai įeina.

---

*) Plėšiko pavadinimas čia pavartota plačioj prasmėj. Esmė gi yra ta, kad kiekvienas žmogus yra nuodėmingas ir yra Kristaus atleidimo reikalingas.

K. Dineika.

O jei ne, jei juokiasi, kaip kad kvatoja visas pasaulis, — žūva. Ir šitie neatgailestavę plėšikai kenčia, bet jie nežino dvasios kančių gilybės, kurią pergyvena gailestį padaręs plėšikas.

Kitaip neįeinam į skaistųjį pasaulį, kaip tik priimant užsitarnautas kančias.

Galima patekti Liucipierui, bet pakliūti Šviesiai Dvasiai tegalima atsiverčiant.

Aš apie visą šitai kalbu, kaip apie mano paties pergyventa. Aš prisipažįstu pats nesugebąs įeiti į dvasinį pasaulį ir Evangeliją skaitau atsiklausęs.

Tiktai taip, tik klūpodamas (vidujiniai) skaityk Evangeliją, kad ne tu knygą kritikuotum, bet ji tave.

Nusilenk vidujiniai Jėzui Kristui ir pripažink Jo auką už save ir tuomet skaityk Evangeliją, kaip tinkamas, ar iš pradžios, ar iš galo, — vistiek pamatysi tą Tiesą, kuri yra Kristuje, ir tą pasaulį, kuriame Jis viešpatauja... Įstatymas paruošia Jam, pranašai Jį pramato, psalmių dainius apie Jį kalba, evangelistai apie Jį rašo, apaštalas Povilas — apie Jį; o Jonas šaukia: Ei, ateik, Viešpatie, Jėzau, dorinin idealan. Tos knygos puslapiuose šviečia mumis nukankinto Dievažmogio ir prisikėlusio Dievo dvasinė išraiška.

Atsiminkite, kad tik Kristaus kraujas atveria laisvą angą į nematomą Viešpatiją ir tiktai Valgomas Kūnas praregina akis matyti jo Autorių ir Herojų.

Priimkite jums tenkančią kančių dalį, priimkite Jo vardo išpažinimo panieką, priimkite Jo auką ir priimkite Jį Patį...

Atsiverskite!..

Vertė *Kar. Dineika.*

Linkuva 1922. VIII.

„Aušrinę“ paskaičius.

Sklaistau „Aušrinės“ š. m. nr. lapus. Tik protarpiais pasirodo „Aušrinės“ nn., bet ir tie plonoki. Turinys irgi neperįvairiausias; bet visas nudažytas — kovos, neapykantos ir įtarimų atspalviu, trejetas eilėraščių, beletristikos straipsnelis, socializmo idealas, kokia gali būti socialistinės jaunuomenės vienybė; be to aprašoma aušrininkų konferencija ir kelios žinelės iš aušrininkų gyvenimo.

Traukia akį straipsnis: „Kokia gali būti socialistinės jaunuomenės vienybė“ vaizduojąs vidujinį aušrininkų stovį ir jų idealogiją. Čia plačiau kalbama, kas galėtų jnngti dabar taip išsiskaldžiusias social. jaunuomenės pajėgas ir bendrai kalbama apie sąlygas ir pagrindus, kuriais atsirėmus būtų galima sudaryti

„bendras frontas“. Iš straipsnio aiškiai matoma socialistinės jaunuomenės nepastovumas, neaiškumas ir siaurumas. — Visuose soc. jaunuomenės principuose pabrėžiamas socializmas. Bet kas tai yr socializmas? klausia autorius to straipsnio, ir pats atsako: „Socializmas, nėra kas nors pastovaus ir grynai medžiaginio, — jame glūdi žmogaus sielos laisvė, amžinoji tiesa, jis gimė, bet nemirs“. Jei iš tiesų visa soc. jaunuomenė taip supranta socializmą, tai ji savo bendro idealo įkūnijimui bendrai nieko negali padaryti. Iš tiesų taip imant dalyką, kas vienam rodos balta, kitam gali rodytis juoda. Juk čia pat sakoma: „Socializmas nėra kas nors pastovaus“ ir „Socializmas amžinoji tiesa“. Man rodos, negali būti didesnės priešginybės kaip tokiam socializmo apibrėžime. Ir iš tiesų mes matom, kad gyvenime taip suprantant socializmą socialistų tarpe gimsta didžiausios priešginybės, kova, išsiblaškymas ir pats socializmo idealas skęsta miglose. Tą liūdija to pat autoriaus išsitarimas, kaip dalis socialistinės jaunuomenės žiūri į savo politinius bendrus. Jis sako: „Juk ne naujiena išgirsti Lietuvoje balsų (reikia suprasti tarpe soc. jaunuomenės V. J.): „E jūs liaudininkai demokratai, jūs social-demokratai, kas jūs per socialistai, jei šaudote ir į kalėjimus kemšate ir revoliucinius socialistus liaudininkus ir komunistus“... O Rusijoj dar garsiau šaukia: „Jūs komunistai — jūs kraugeriai, už niekšingą Mirbachą išžudėte šimtus ir tūkstančius kairiųjų soc. revoliucionierių; jūs nuolatos žudote anarchistus, eserus — pūdote kalėjimuose sindikalistus ir social-demokratus. Jūs niekšai, o ne socialistai!“

Kas tie toki „niekšai“ liaudininkai demokratai ir soc. demokratai? Iš kur jie atsirado? Juk daugelis jų yra buvę kadaise socialistinių kuopelių nariais. Rusijoj, antros revoliucijos metu, aušrininkų organizacija atidavė komunistams dalį gabiausių savo narių. Juk jos juos auklėjo, mokino gyventi ir socializmą suprast. Todel dabar nėra reikalo ant savo „bendrų“ rūgoti. Ir kažin ar kitaip elgtųsi ir daugelis dabartinių aušrininkų, bei kita socialistinė jaunuomenė ne tik su savo tiesioginiais idejos priešais, bet ir artimais bendrais, jei tik galės turėtų. Taip duoda progos manyti soc. jaunuomenės ir aušrininkų judėjimo priešaky stovintieji kai kurie asmens pasižymėję tokia taktika praeity.

Taigi taip suprantant socializmą, jau to pačio autoriaus sakoma, kad vienybė soc. jaunuomenės tarpe socializmo idealui vykdyti teigiamu ir pozitingu darbu nėra galima, nes neturima vieno idealo. Tas visa rodo, kad socializmas nėra idealas, jei po jo vėliava negalimas bendras pozitingas darbas.

Visai kas kita kuomet kalbama apie kovą su klerikalizmu ir reakcija. Čia jau yra padaryta ir pradžia „bendram frontui“: būtent — aušrininkų, „Draugo“ ir studentų organ. centrų atstovai 1921 m. gruodžio 3 d. susitarė sudaryti Lietuvos socialistinės jaunuomenės centrą kovai prieš klerikalizmą ir reakciją (mano pabraukta). Bet jei mes imsim klerikalizmą ir reakciją tiesiogine tų žodžių prasme, tai Lietuvoj mes nerasim

nei klerikalizmo nei reakcijos. Todel nebūtų reikalo bet kam steigti „centrą“ kovai su jais. Bet čia reikia prisiminti kas vadinama klerikalu ir reakcionierium aušrininkų tarpe. Būtent — jeigu esi tikintis, atlieki tikybines pareigas — tai jau daugelio aušrininkų ir šiaip soc. jaunuomenės supratimu esi klerikalas, atžagareivis, tamsuolis, reakcionierius.

Pereitų metų pavasarį vienas Vilkaviškio aušrininkas šaukė ateitininkams: „Jūs atsakysit prieš istorijos teismą delto, kad stengiatės kreipti istorijos ratą atgal, jūs atžagareiviai, reakcionieriai, laisvės priešai“. Kad mano, viršminėta prasme, aušrininkų suprantama klerikalizmas ir reakcija patvirtinsiu jų pačių išsireiškimais iš to pat „Aušrinės“ numerio. „Sekmaklasio“ straipsny sakoma: „...tuomet juk duoti pilnos progos įsivyrauti moksleivių tarpe ir klerikalizmui ir reakcijai“. Visiems žinoma, jog mūsų moksleivija dalinasi į tikinčius ir laisvamanius; be to dauguma tikinčios moksleivijos susibūrę ateitininkų organizacijon. Todel, kuomet kalbama apie reakciją ir klerikalizmą moksleivių tarpe, visuomet turima omeny ateitininkai ir jų organizacija. Tas pat kalbama ir aušrininkų konferencijos 1921-XII-28-29 d. rezoliucijoj: „...Šitam pašalinti, kad vienintėlę masinę Lietuvos socialistinės moksleivijos organizaciją sustiprinus, jos veikimą pakėlus, kad toji organizacija galėtų atsiremti prieš klerikalinę moksleiviją, mokytojiją ir kitus laisvės priešus, kad ji būtų socialistinės jaunuomenės avangardas nutarė...“. Aišku, kad čion taikoma į ateitininkus.

Arba štai Telšių aušrininkų skyriaus rezoliucija: „...nutarė protestuoti prieš kunigų ir klerikalų antikultūrinį veikimą moksleivių tarpe, prieš jų šnipavimą ir skundimą tėvams...“. Tą pat kalba ir Alytaus skyrius, kur mokyklos vedėjas ir daugelis mokytojų yra aušrininkų rėmėjai ir globėjai, savo rezoliucijoj: „...kadangi kunigai ir kiti klerikalų pakalikai įneša į moksleivių tarpą šnipavimą, skundus tėvams ir kitas antiklerikalines doras, o taip pat šmeižia jaunuomenei palankesnius (rods reikėjo pridėti soc. jaunuomenei. V. J.) mokytojus... randa reikalinga griežčiausia protestuoti...“.

Arba štai Raseinių skyriaus atžalininkų, kurie visą laiką, kol įsigalėjo gimnazijoj skelbėsi esą bešaliais ir kurie turi pakankamai paramos mokytojų tarpe, rezoliucija: „...Veik visose Lietuvos vidurinėse ir aukštesnėse mokyklose viešpatauja reakcinė klerikalų, ypač klebonų globa... gi iš kitos pusės leidžiama laisvai gyvuoti reakcinėms ateitininkų organizacijoms, jos visokeriopai šelpiamos remiamos, nutarė: griežtai protestuoti prieš tokį kunigų ir klerikalų antikultūrinį veiksmą moksleivių tarpe...“.

Taigi viršminėtas sudarymas “Bendro Centro“ mums ateitininkams reikia įsidėmėti yra nukreipta prieš mūsų veikimą ir

tiesioginiai prieš mus. Mes nesam klerikalais, reakcionieriais, bet esam moksleivių organizacija savo sujungtom pajėgom siekianti savo kilnių tikslų. Mūs veikimas vadaujantis obalsiu „Visa atnaujinti Kristuje“ yra jiems nepakenčiamas. Mes žinom, jog įgyvendinimas Kristaus mokslo mumyse ir visuomenės tarpe yra dvasinė ir materialė kūryba, dvasinės ir materialės krašto gerovės kėlimas, siekimas žmonijai užbriežtojo tikslo. Mūsų veikimas kuopelėse yra ištisai pozitinga ir teigiama kūryba. Mes savo darban įdedam kilnios meilės, daugelis mūs žingsnių jos lydima. Pas juos priešingai vyrauja griovimo ir neapykantos akcija. Jie visa remia kova. Todel tik kovai galima ir vienybė.

Išaugus ir išsiplėtojus ateitininkų organizacijai ir susilpninus aušrininkų veikimą, ji pasidarė daugeliui tiesiog nepakenčiama. Todel daroma prieš ją „bendras frontas“ ne tik soc. jaunuomenės tarpe, bet ir mums priešingos inteligentijos lagery. Ateitininkų nekenčia ir visi liberalai bedieviai. Tik mums tvirtai susiorganizavus iškart mūsų veikimą sutrukdyti negalima tiesioginiu keliu. Todel tas daroma aplinkiniais keliais. Trukdyti ateitininkų veikimą ir paremti priešingas moksleivių tarpe organizacijas, dar pereitais metais gauta tam tikras sumas pinigų iš Amerikos. Taip pereitą rudenį Kaune kai kurių inteligentų su kai kuriais moksleiviais buvo pasitarimas, kaip suorganizavus Lietuvos moksleiviją į „bešales“ kuopeles, kad tuo nusilpninus ateitininkų organizaciją. Tuo pat tikslu Panevėžy buvo įkurta „bešalė“ draugija „Muza“, kuri visu savo veikimu stengėsi trukdyti ateitininkų veikimą. Tik neatsiekus savo tikslo, „Muza“ pradėjo vegetuoti ir dabar tebevegetuoja. Biržuose, kur gyveno veikli ateitininkų kuopa mokytojų Taryba nutarė panaikinti ateitininkų ir kankliečių kuopas. Tąja kryptimi veikiama ir kitose mokyklose, TaipKaunoIviduriniojoj mokykloj mokyt. Jakučionis mokiniams per pamoką pasakojo apie ateitininkus: — būk jie norį pakelti mokestį už mokslą, būk neduoda mokykloms butų ir yra mokslo priešai, kad ir St. Seime sėdintieji 59 atstovai, tai vis tas pats, ir panašiai.

Tad atsimindami, kad prieš mus daromas „bendras frontas“ ir visais pakampiais mus nepamatuotai šmeižia — mes turim suglausti savo eiles, įsigyventi į savo idealus, nesvyruodami žengti gyvenimo banguojančioj jūroj ir patį gyvenimą, bent savo tėvynėj, kreipti norimon linkmėn.

V. J.

Tarptautinio katalikų jaunuomenės judėjimo reikalu.

Niekai karėj ginklo pliens,
Jei kareivių pulkas viens;
Kai du stos,
Visados
Draug kovot saldu:
Priešas bėgs,
Balsu rėks:
Oi čia du, du, du!

(A. Jakštas).

Tą, rodos, visi gerai supranta ir atjaučia; kiekvienas atskirai nedaug teįstengia pakelti, bet suėjus daugeliui draugėn ir sunki našta lieka lengva ir įmanoma; ko vienas padaryti negali, tą padarys keli. Mes, katalikų jaunuomenė, turime užsibrėžę atlikti daug milžiniškų dalykų. Mūsų obalsis: „Viską atnaujinti Kristuje“, nors ir yra idealas — betgi nėra tušti ir nieko nereiškią žodžiai, o mūsų siekis, į kurį mes, kiek galėdami, kiek mūsų jaunos jėgos išneša, privalome siekti. Jis daug iš. mūsų reikalauja. Dabartinei mus supančiai visuomenei (čia turima omeny visas krikščioniškas pasaulis) tikrai reikalinga atsinaujinti Kristuje, nes, jei kada nors joje ir daug kas darėsi Kristuje, šiandien labai mažam maštabe besimato. Šiandieninei visuomenei tasis Kristus, kurs, nekalbant apie dvasios turtus, kokius savo nuopelnais žmonijai atnešė, tiek daug prisidėjo materialiniui žmonijos būviui pagerinti: pats “petransiit benefaciendo“ — nė vienam nuoširdžiai prašančiam neatsisakė gera padaryti; paliko „Gerą Naujieną“, kurios pirmieji platintojai skelbė pasauliui negirdėtus dalykus: „Nėra žydo, nei graiko; nėra vergo, nei laisvo; nėra vyriškio, nei moteriškės“ (Gal. III-28) — tautų, luomų ir lyčių lygybę, o „Geros Naujienos“ globėja — Katalikų Bažnyčia laikui slenkant protingai, ne revoliucija, ne kardu ir bombomis, kaip kai kurie naujų idejų vykdytojai, bet ramiu katalikybės apaštalų darbu vykdė ir vykdo tą gyveniman, tasis Kristus šių dienų visuomenei, kaip aniems žydams, yra „opprobrium hominum et abiectio plebis“. Ir anuomet nužudytąjį Kristų šiandien norima iš naujo prikryžiuoti, o jo sekėjus plakti, kankinti.

Iš tikrųjų, dabartinėj visuomenėj labai mažai besiranda krikščionybės ženklų. Ji tik vardą jos benešioja, gi iš tikrųjų šiais laikais krikščionybės misijos jai reikalingesnės daugiau negu kinams. bei indiečiams. Kokia plati darbo dirva, kiek čia organizuotos pajiegos reikia!

Liūdnas dabartinės visuomenės stovis gana gerai žinomas; kokio liepto galo ji prilips, dar neaišku, viena tik neabejotina, kad pamiršus Tą, Kurs pasauliui išganymą atnešė, dega kažkokia naivia prieš Jį ir jo sekėjus neapykanta ir kad galėtų, vandens šaukšte juos paskandintų. Renkasi tad skaitlingos visokios rūšies

masonų pajiegos, organizuojasi po Babilono*) vėliava, galąsdami gana aštrų krikščionybės pergalėjimui kalaviją. Kiek čia pajiegų reikia sutelkti prieš juos, kad Jeruzalės vėliava stovėtų nepajudinama!

Ką gi tas, Kristaus žodžiais „pusillus grex“ veikia? Tiesa ir jis nesnaudžia; suprasdamas, kad tik vienybėj — galybė, organizuojas, telkiasi į krūvą. Nerasi šalies, kame nebūtų uoliai kilniems idealams besidarbuojančių draugijų, aukštai Kristaus vėliavą nešančių. Tik deja, jos veikia įvairiose šalyse ligšiol vienos su kitomis beveik nesusieidamos, viena kitos planų ir taktikos gerai nepažindamos, vienos su kitomis veikime nesusitardamos. Jų pajiegos dar nėra gerai į vienybę suburtos, tad nestebėtina, kad taip mažai tegali jos atsispirti, taip maža įsravos priešininkų tarpe padaryti. O priešininkai, daug ankščiau tą reikalą supratę, šiandien jau turi galingos pajiegos reiškiančius socialistinio pobūdžio internacionalus, kurie, reikia pasakyti, gana įtakingais pasirodė. Argi ne laikas ir Kristaus šalininkams tai padaryti?

Taip, kai kurie jų tą svarbų dalyką jau suprato ir net pamatus padėjo. Katalikų internacionalas jau užmegstas, tačiau dar toli gražu nuo didžiai sekmingo jo veikimo, nes sulyginamai dar labai mažai kas to taip svarbaus dalyko reikalą aiškiai sau persistato. Tam dalykui reikia daugiau jėgų, daugiau energijos vienybėn suburti. Mes, katalikų jaunuomenė, tai juk katalikų viltis; mes pirmi turime ant to aukuro atnašų uždėti, nes kasgi skubiau stoja ginti tėvynę nuo priešų, jei ne jaunuolių būriai, o tieji dalykai argi mums nebrangesni už tėvynę, juk pirmiau Dievas, o paskiau tėvynė. Tiesa, mes dar jauni, mažai patyrimo teturim, maža ką tesugebam, bet neškim tą, ką galim, ko nepajiegiam kiti už mus nuneš. Tačiau eikim ne pasisklaistę, o susiorganizavę. Katalikų internacionalui mes būsim ityn reikaligi, mes būsim tuo, kuomi plaukiančiam laivui yra garas, jėga. Katalikų internacionalo steigėjai tą gerai suprato ir supranta. Jie, kad pasekmingiau mus surinkus ir geriau suorganizavus į vienumą, įkūrė net atskirą, mums geriau atatinkančią, internacionalo šaką, kuri veikia „Mondjunularo Katolika“ vardu, arba sutrumpinta „Moka“ — (abiejų žodžių pirmųjų skiemenų kombinacija).

Nesenai katalikų internacionalo organe „Katolika Mondo“ prof. Arnold (šveicarietis) įdėjo straipsnį: „La internacia katolika junula movado“, kame tilpo gana šviesių minčių, tad sulietuvinęs paduodu jį čia ištisai.

„Jaunuomenė tai ateitis. Kalbant apie viso pasaulio katalikų jaunuomenę svarstoma svarbiausioji katalikų darbuotės problema, katalikybės ateitis.

---

*) Babilonas paprastai simbolizuoja Kristaus priešininkų stovyklas, kaip Jeruzalė Jo ištikimųjų.

Kalbame apie judėjimą. Judėjimas pradžią ima iš vidaus, iš širdies, iš dvasios. Norint pavyzdžio galima prisižiūrėti į vandens ratilus, ant ramaus ežero paviršiaus iškylusius, sviedus ten akmenį. Judėjimas turi aktyvaus elemento. Panašiai skysčiui ir judėjimas liejasi nuo individo prie minios, nuo minios prie tautos, nuo tautos prie visos žmonijos. Be to judėjimas turi palinkimą priimti konkretų pavydalą, organizuotis ir veikti tvarkingu būdu.

Kaip žemės paviršiaus augalai nėra nuo viens kito izoliuoti, atskirti, o susisiekia tai šaknimis, tai bendrai maitindamiesi, tai drauge augdami, lygiai ir žmonės vieni su kitais tampriais ryšiais jungiasi. Tai yra psichologinis judėjimo pamatas ir jojo išsiplėtimo priežastis.

Kiekvieną judėjimą gimdo laikas; judėjimas, galima pasakyti, yra laiko reikalų vaikas, maitinamas jojo aplinkybių. Jis judina istoriją priešakin, gerai vedamas tampa progresą stumiančia jėga. Judėjimas išbudina ir duoda realybės tam, kas laikotarpio metu snaudžia.

Svarbiausioji mūsų laikų žymė be abejonės yra įvairių srovių judėjimų tarptautybė. Rasit, perdidelis tautiškumas yra tikras vidujinis tarptautybei įrodymas, nes smarkus veikimas visuomet iššaukia priešveikimą. Čia primintinas tarptautinis komunizmo, socializmo, materializmo ir kitų įvairių formų frontas.

Mūsų laikais transporto įrankiai ir įstaigos labai palankios krašto ribas peržengiančiam apsimainymui. Tuo būdu tolimybės pamažėl išnyksta.

Tautų dvasinės kovos įvairiose šalyse yra tik tarptautinių kovų ištraukos. Be vargo galima konstatuoti tarptautinius 1918 m. nuotikių santikius.

Žiūrint į valstybių tarpusavy padarytas įvairiose veikimo dirvose sutartis, mūsų priešininkai jau senai mus viršija. Tad nėra perankstyvas laikas ir katalikams organizuoti tarptautinį frontą, tautinėmis organizacijomis besiremiant. Laiko nuotikiai ir jo reikalavimai kaskart vis labiau ir labiau spiria tai padaryti.

Metais ankščiau tasis reikalas laimingai pagimdė Haagoje katalikų internacionalo organizaciją. Ypatingai reikalinga tos organizacijos dalis be abejonės yra tarptautinis katalikų jaunuomenės judėjimas.

Randasi jau nemažai tarptautinių nekatalikų jaunuomenės sąjungų. Didesnio užesio, bent lig laiko, padarė pasaulinė komunistų jaunuomenė. Generalinio komunistų sekretoriato įsisteigimas Zürich'e tą dalyką pagreitino. Jo pusėj stovi su labai įtakingu organu tarptautinis socialistų jaunuomenės judėjimas. „Skoltų“ judėjimas tarptautinių santykių irgi palaiko. Neretai tasis judėjimas idealiu būdu supažindina įvairių tautų jaunuomenę tarpusavy. Taip užsimezgė patvarūs tarptautiniai santykiai.

Galop reikia prisiminti galingą protestantų tarptautinę sąjungą: „Unuigo de la kristianai junaj viroj“ (Jaunų krikščionių vyrų sąjunga). Ši sąjunga katalikų šalyse pasidarė žinoma ypatingai pasaulinio karo metu. Keliose vietose bažnyčių viršininkai faktiškai turi gintis prieš jos įtakingą veikimą. Ši organizacija jau 1913 metais turėjo 8500 sąjungos kuopų su daugiau kaip 986000 narių ir apie 300000 litų savojo turto. Svarbiausis sąjungos tikslas—suburti vienybėn jaunuomenę, kad praplatinus mokytojo karalystę.

Pats įvairių tarptautinių nekatalikų jaunuomenės judėjimų ekzistavimas ir veikimas reikalauja, kad katalikai iš savo pusės taipgi pastatytų atatinkančią tvirtovę. Motyvai, kurie anąsias organizacijas sujungė, dažnai ir mums katalikams ne be vertės.

Pirmoji problemų, kurias organizacijos riša, yra tarptautybė. Bet gaivinti ir plėsti tarptautinį katalikų jaunuomenės judėjimą, kurs, kaipo užmazga, jau „Mokos“ apraiškoje ekzistuoja, mus verčia ir kiti motyvai.

Ši pasaulinė katalikų jaunuomenė padės įvykdyti taip pageidaujamą tautų tarpe santaiką ir ramybę. Jau šiandien galima matyti gražią ir daug vilties teikiančią pradžią. Mūsų šventa pareiga šiuos norus bei pasirengimus pasveikinti ir padrąsinti. Šiandieninė visuomenė, turėdama prieš akis tautų ramybę, pirmiausia turi jaunuomenėj viltį padėti.

Tarptautinė jaunuolių organizacija bus galinga katalikų jaunuomenės sąjunga. Tuo būdu būsiantieji tautų vadai gaus progos jau iš anksto tarpusavy turėti santykių ir išmokti pažinti viens kitą. Kiek nesusipratimų bus galima užgniaužti jau pat pradžioje, kiek homogeniškumų bus galima surasti, kiek viens kito įtarinėjimų, kaip sniegs nuo saulės spindulių, pranyks! Tais tarptautiniais jaunuomenės santykiais prasidės įtakingi draugiškumai. Taikos laimė bus tų išvardytų santykių paveldėtasis dalykas. Organizuota katalikų jaunuomenė sutvers platų ir protingą dvasios akiratį. Ji pagilins mūsų Bažnyčios katalikybės supratimą. Šv. Tėvo tėviški žodžiai apie tautų santaiką ras ir pas tautų valdovus geresnio pritarimo.

Toliau, sveikas tos jaunuomenės optimizmas šių dienų nuvargusiam ir išįrusiam pasauliui bus didžiai geidžiamas vaistas. Dabartinei žmonijai reikia stiprumo, pasitikėjimo, atgimimo, linksmumo ir laimės, o katalikų jaunuomenė visas tas šaunias gales turi. Tąsias dovanas jai teikia jos motina, šv. Bažnyčia, ir jas jaunuomenė energinga ranka semia tam, kad išdalijus kitiems. Kilni tad nepersotintos jaunuomenės privilegija gausiai, be paliovos pasišvęsti didžiuliems uždaviniams. Tuomi ji atgaivins tiems patiems idealams tuos žmones, kurie karčių patyrimų dėliai nustojo ir nebeturi drąsos.

Betgi svarbiausis jos uždavinys galingame aukštiesiems idealams veikime. Ten ugningai širdžiai gali išsivystyti veikimo noras.

Ar yra gražesnė darbo dirva, negu darbai ir kova katalikų kultūros praplatinimui? Pasidalydamas su kitais savo laime, pats dalytojas lieka laimingesnis. Dirbti katalikų kultūros praplatinimui, reiškia dalytis su kitais savo laime, kad pasidarius pačiam laimingesniu.

Tad labai svarbus dalykas suinteresuoti katalikų jaunuomenę tuo tarptautiniu katalikišku veikimu, nes kitaip priešininkai ją savo eilėsną patrauks. Mes privalom duoti jai idealizmu ir [illegible] taps ityn brangiu dalyku.

Tarptautinis katalikų jaunuomenės judėjimas užliepsnos ir išaugs į didelę galingą organizaciją, kuri taps labai brangintinu tarptautinio katalikų veikimo įrankiu. Ji bus palanki katalikų internacionalo tikslams. Jei katallkų internacionalas nori išpildyti didžiulius savo uždavinius, organizacijai reikia daugybės sandarbininkų ir daugelis jųjų ateis iš katalikų jaunuomenės. Ten jaunuoliai jau iš anksto bus įvesti į tarptautinių problemų supratimą. Pasaulinė katalikų jaunuomenė taps tam tikros rūšies rekrutų mokykla bei tarptautinio judėjimo noviciatu. Kas nesirūpina vaikais, tas netiki pats sau.

Mes turim išbristi iš mūsų laikų nelaimingo hipnoto. Kas gali daugiau mums padėti, jei ne katalikų entuziazmu ir meile liepsnuojanti jaunuomenė? Savo nepragaištančiu idealizmu ji prievarta sutraukys nedorybių pančius. Jaunuomenė artimesnė ateičiai. Visuomet ji turėjo būsiančių dalykų instiktyvų nujautimą. Ji duoda entuziazmo, seniai gi—dalykus apsvarstančios išminties ir reguliuojančio susilaikymo. Išbudinkime tad josios tarptautinį katalikiškam pasišventimui judėjimą, kad drąsiai tarptautinėse kovose su gerai organizuotais priešais žengtų pirmyn.

Didelės epochos reikalauja didelių aukų ir gilaus atsidavimo. Linksmas pasiaukojimas, pilnas atsidavimas ir ugninga, idealams deganti, meilė yra „Mokos“ statymui akmenys. Tikrai, reikalinga didelės ir aukštai skriejančios meilės, nes jaunuomenė, kad supratus kitus, turi prisiklausyti jųjų širdies plakimui. Taip jaunuoliai pasirengę yra suprasti artimuosius ir net labiausiai tolimus žmones, nes jie turi dar neišgaravusio pasitikėjimo kitų gerumu ir ištikimybe. O kiek randasi kilnios tos pačios minties jaunuomenės, pasirengusios atatinkamai dirbti visose šalyse? Mums šaukiant, ji su linksmu veidu skubės pas mus.

Jaunuomenė laukia mūsų. Nesvyruokime daugiau!

Tarptautinis katalikų jaunuomenės judėjimas taps mums auklėjimo įstaiga, iš kur išeis katalikų vadai, norį dirbti mūsų tautos labui kartu su tauta. Organizacija ieškos sandarbininkų, kvėps jiems entuziazmo, mokys ir organizuos juos aukštiems katalikų kultūros tikslams. Jos moto bus apaštališkas veikimas. J

uoliai rinks narių gražiai katalikų pasaulėžiūrai. Organizuota pasaulinė katalikų jaunuomenė neš katalikų tikėjimą kitiems ir gins jį nuo šių dienų kultūros pesimizmo. Jaunuomenė myli veikimą. Svarstymus ji palieka seniams ir patirėliams. Ir abeji susipranta ir susijungia, tuomet gimsta harmoningas ir vaisingas veikimas. Mes norime tad sujungti visas pajiegas į vieną pasaulinę organizaciją.

Tik pagalvokime, kokią galybę galėtų sudaryti entuziazmo pilna 300 milionų katalikų jaunuomenė, prie to organizuota!

Be abejonės, šis tikslas, bent tam tikrame laipsny, pasiekiamas. Jei kiti jį pasiekė, kodel gi mes neturėtume jo pasiekti? Mūsų programa daug šviesesnė ir labiau žavėjanti, negu koki kita. Suprantama, mes privalome ją parodyti jaunuomenei atatinkamu būdu.

Šiandien mes norime veikti. Mūsų geresnės ateities viltis sužibės, kaip aušra ant baltų sniego kalnų, tuomet mes pilni entuziazmo degsime. Smarkus vėsulas perbėgs nuliūdusias tautas ir atneš mūsų troškimą—naują pavasarį.

Tad visų šalių katalikų jaunuomene, formuoki armiją ir savo galybe ir entuziazmingu tikėjimu priartinki mūsų gražiausių svajonių ir karščiausių maldų aukso epochą, ką Dieve teikis mums duoti!“

Tai nėra tušti, vien svajonių į mus kreipti žodžiai, bet tikras pakvietimas, kurs negali būti neišgirstas, nepaklausytas. Kiekvienai katalikų organizacijai, kiekvienam katalikui būtinai reikia arčiau susipažinti su tarptautiniu judėjimu ir padėti jį remti. Pripratę dirbti kartu su kitomis tautomis ir pažinę jas, geriau pažinsim ir savo taktą ir išmoksim mūsų tautą mylėti bei jos labui dirbti.

O sena lietuvių išmintis sako: „Daug rankų didžią naštą kelia“. Tad į darbą!

R. Blažys.

Kokie gyvulių ir paukščių balsai ir kaip jie žmonių šaukiami ar mėgzdomi.

II.

Kai kurių gyvulių ir paukščių balsų veiksmažodžiai arba jų balsų mėgzdymas:

Arkliai žvengia, prunkščia, ykščia, žvingsi, žvingoja: ychacha, ydzadza, ūdzaza, cho-cho.

Karvės baubia, mykia, mauroja (jautis), bliauna (veršiukas): mū, mau-mau-mau, bū, mam-mam.

Ožkos mikikena, mikena; me-he-he.

Avys šapena, bliauna: šap-šap-šššap, bliaa, bėr-bėrrr-bėr.

Kiaulės kriūkia, žvingia, žviegia, žviegsi, kriuksi, lapoja (ėdalą), čepsi (paršai), pokši: kriū-kriū; krio-krio, kriokt, kriūkt, žviuviu, žvėgt, žviegt, labz-labz (ėdalą ėdant), čep-čep-čep.

Šunys loja, kiauksi, vampsi, ampsi, kaukia, staugia, skàlija, skàlina, čypia, urzgia, urzga, nernena, čypsi: am-am, om-om, omt, vamt, vam-vam, vom-vom, kaūū, aūū, au-aūū, kiau-kiau, urrr-rrr, nerr-nerr-nerr.

Katės kniaukia, kniauksi, burkuoja, rėkia, purškia: kniau-kniau, kurniau, kurniaukšt, burzku, purkšt-papurkšt-tššš-purkšt.

Lapės. Bendzino lapelė per tiltą avižėlių, mieželių lankyt: tprum, tprum samaraku samaraku,—avižėlių, miėželių lankyt.

Varlės kvarkia, kurksi, kraksi, pliaksi: kvarrr, kurk-iui, kva-akt-kurrr, kra-kra-krakt.

Žąsys klykia, gagaguoja, gagena, kerksi, kirksi, šnypščia, zilzia: ga-ga-ga, kyr, kyr-gar-gar, ššš, zili-zieli.

Antys kvarksi, kvaksi, pūtuoja: kvar-kvar-kvar.

Vištos kudakoja, gieda, kvaksi, kvoksi (perekšlės), pypsi (jei su piepučiu): kutkudakot, kvakt-kvakt, py-py-py kiorrr. *Gaidys* gieda, plastena, plasnoja: plas plas, (plos-plos, plus-plus); buvo tėvs Rygó; gaidys gieda kakaryko, les grūdus ne už dyko, per naktis giedojo službą pilniavoja.

Kalakutai kalakutuoja, šoldu-bolduoja; kalakutas „šoldu boldu".

Karveliai burkuoja, ulba, ulbúoja, burkinėja, čypsi (pešasi), ūžia (mylisi): burrr-ku, u-u-u arba užž-užž.

Gulbės tutùoja, klykoja: tu-tu-tū-tu.

Lakštingalos čiulba, čiaksi, ciauška, lójojas, gieda, žadina (kaip motina vaiką lūpomis), švilpsi.

Vieversiai vyturiuoja, gieda: vir vir vir košę, vaikai valgo atsilošę: čė samtels, čė puodels, čė duonos kompels,—bėgo pelytė į kamarėlę miltelių vogt; Čir-vir vir pavasaris, man tėvas nelesino, nuskridęs palesiu.

Gužučiai (straksi) klegena, kalksi: klia-klia-klia.

Pempės klyvikšt, gyvikšt. Pempė sąko gyvi gyvi, kas iš manęs pasidyvis: kiaušinėlius dėsiu, vaikučius perėsiu (2 kartus); gyv-y-rai-ėkšt.

Geniai géni (medžius), kaukšti, kaukšia: tiku taku—taku tiku ir taip be galo, tekšt-patekšt.

Vanagai rėkia: kuduok, kuduok virrr kuduok.

Varnos kranksi, rėkia nàksi: kran-kran (kron-krion; krun-krun) ua-ua-ua.

Tetirvinai mala, takuoja, alduoja. Tetirvins ont kalnelia ūžia mala del bernelia.

Gegutės kukuoja, juokiasi: kū-ku-kū-ku; kai laikas joms perėti ateina: kas kukuos, kas kukuos?

Brezlės brendžia, brezluoja, brezlinėja: bbrriask pabrresk, rugelius nubresk!

Putpelės: puť palauk! puť palauk.

Kregždės krykščia, čililiuoja, čiliuoja: krykšt (pagal vandenį sparneliais), krėkšt, gurkt, čilykšt. Prisivirus prisikepus, už pečios užlindus su vaikeliais gurrrkt (Ažagų k. Pušaloto vls.).

But.

Knygos ir žurnalai.

Širdis (cuore) italų kalboje parašyta Edmondo de Amičio, versta Mato Grigonio, 1915 metais išleista Amerikoje. Lietuvių kalbon versta iš rusų kalbos vertimo. Rusų gi kalbon verstas iš 255-tos laidos italų (originalės) kalbos. Ši stambi skaitlinė aiškiai mums rodo nepaprastą de Amičio veikalo populerumą. Šis veikalas ne tik buvo pamėgtas tėvynėj Italijoj, bet ir už jos ribų jis turėjo nemaža pasisekimo, buvo išverstas į visas Europos kalbas, kitosna net kelis sykius.

Šita knyga kupina širdingo jausmingumo, nepaprastu savo priedermių supratimo gilumu, meilės pilnybe ir giliu svetimos sielvartos padėjimo supratimu. Typiškai vaizduoja pavyzdingą ir kartu blogą moksleivių gyvenimą. Be kitų liekasi atminty rimtas ir pavyzdingas Garrone, darbštus Derossi bei tvirtos valios Stardi. O vargingas Prekossi kalvio sūnus ir Krossi vaikelis neturtingos skalbėjos tiesiog virkdina skaitytoją; jų taip skaudžios gyvenimo apystovos ir nepaprastas noras mokintis gėdina mus silpnavalius. „Širdis“ pasak W. Bitnero tai retenybė, kuri visiems patinka: ir vaikui ir užaugusiam ir italui, rusui bei japonui — jinai visos žmonijos turtas. Tuo būdu geriausia rekomendacija de Amičo knygai—patarimas jąją perskaityti visiems moksleiviams.

G. Valančius.

Pradžia ir išsiplėtojimas katalikų tikėjimo. Parašė vysk. M. Valančius. Išleista 1906 m. 340 pusl. Paprastai vyskupo Valančiaus knygelės rašytos lengvai suprantama ir populeriška kalba. Ypatingai ji naudinga ir net būtina perskaityti kiekvienam katalikui moksleiviui apie mūsų tikėjimo pradžią ir jo išsiplėtimą. Mūsų dvasiai sustiprinti šita knyga duoda visą pluoštą žinių apie primuosius kankintinius—Kristaus pasekėjus; taip pat suprasime kaip ir mes turime del menkų priežasčių neatsisakyti nuo savo kilnaus tikslo. Šitame veikale duodamas platus aprašymas pirmųjų apaštalų, pirmutinio R. Katalikų Bažnyčios papos šv. Petro gyvenimo darbai, kunigo Arijaus paklydimas ir jo atskylimas nuo Katalikų Bažnyčios, platus darbų aprašymas pirmųjų vyskupų, visuotinuose Romos, Nikėjos ir Konstanstinopolio susirinkimuose, žiaurus stabmeldžių bei Romos ciesorių persekiojimas krikščionių, baigiant Konstantinu Didž. bei jo stebuklinguoju kryžiu; sąrašas 4 šimtmečių popiežių, jų popiežiavimo metai ir trumpos peržvalgos jų darbų.

G. Valančius.

Mūsų gyvenimas

Panevėžys. Panevėžio ateitininkų kuopa, turėdama apie 200 narių, rodosi galėtų gyviau, plačiau veikti, kaip kad dabar veikia. Šio neveiklumo yra keletas priežasčių. Viena jų, tai stoka nariams liuoso laiko, kurį galėtų pašvęsti kuopos labui. Laisvas nuo pamokų rengimo laikas ir likusi energija naudojama kitur.

— Kuone kas šeštadienis yra rengiama gimnazijos salėje bendri literatūriniai vakarėliai, kur be dainų, deklemacijų, žaidimų, šokių yra dar skaitoma paskaitų ar referatų. O kas trečiadienį mok. Grigonio inicijatyva daromi vyresnių klasių susirinkimai, kur VIII kl. mokinių yra skaitomi, privalomi jiems, referatai, po jų daroma diskusijos, gale mok. Grigonis laiko paskaitų iš literatūros mokslo. Neblogai gyvuoja Meno ir Literatūros kuopa, turinti jau — plastikos, vaidybos, muzikos ir literatūros sekcijas. Prisiminti tenka dar Skautų ir Šiaulių organizacijos, kurių, žinoma, daugumą sudaro ateitininkai. O čia dažnai atsilanko svečių— prof. Voldemaras, Smetona, kun. Tumas, M. Biržiška, Eretas...

Kaip matome lavinimosi reikalas daugiausia patenkinamas kitur — srovinė darbuotė nustoja daug reikšmės ir reikalingumo. Mokinio siela augti, plėtotis ir tarpti gali ir kitur. O dar svarbus ateitininkams uždavinys — savęs vidujinis tobūlinimasis geriausia vyksta užsidaryme, įsigilinime vien savyje, savo sielos gelmėse, o ne plačiame, garsiame veikime, išoriniame pasirodyme.

Bet vis tik, kiek nuspėjama, pajiegiama, dirbama yra ir bendras kuopos darbas.

— Vasario 25 d. šių metų surengta viešas vakaras — pastatyta Putino drama „Valdovo Sūnus“ — veikalas mėgėjams sunkiai įveikiamas. Bet dėkui rengėjų pasišventimui apsilankiusieji vakare pusėtinai patenkinami. Graži veikalo ideja, įdomi fabula, daili, grakšti jo kalba, puikūs vaidintojų kostiumai negi galėjo nepadaryti įspūdžio — grožio spinduliai patekę į dalyvių sielas sujudino, užgavo dvasios jautriąsias stygas ir sukėlė ten gražesnį, aukštesnį, žmoniškesnį gyvenimą. Kas dar pažymėtina— tai, kad bufetas buvo be svaiginamų gėrimų: matyt jau pradedama suprasti, kad žodžiams turi atatikti ir darbai.

Gautasis nuo vakaro pelnas — 8000 auks. visuotino susirinkimo taip paskirstomas — kuopos knygynui padidinti 3500 auks., spaud. — literatūros sekcijai — 1000 auks., sporto sekcijai — 2000 auks., likusi dalis paliekama kuopos iždе.

Spaudos — literatūros sekcija po to sau užsisakė „Draugiją“, „Mūsų Senovę“, „Lietuvos Mokyklą“, „Švietimo Darbą“, „Ruo-

muvą“, „Aušrinę“, „Skaitymus“, ir „Logosą“. „Ateities“ kuopoje išplatinama 60 egzempliorių.

Šiemet daug gyvumo parodė sporto sekcija. Gegužės 21 d. ji žaidė su lenkų gimnazijos futbolininkais ir laimėjo 3:1: Gegužės 28 d. žaidė su V pulko futbolininkų komanda ir čia išėjo laimėtojais 2:1. Mokslo metų pabaigoje lenkų vėl buvo išaukti žaisti, bet ir vėl laimi ateitininkai 2:0. Valio sportininkai! Duok Dieve, kad jų idejos kuoplačiausiai paplystų. Juk „mens sana in corpore sano“. *J. Bangpūtis.*

Krekenava. Pavartęs „Ateities“ lapus, randi iš visų Lietuvos kampelių žinučių, kas veikiama ir kas nuveikta moksleivių — ateitininkų tarpe, o iš mūsų padangės nieko nesigirdėti, lig kad čia nieko ir nebūtų. Pas mus gyvuoja vidurinė mokykla, šiemet veikia jau 4-rios klasės. Mokinių išviso yra 103. Nuo 1921 m. gruodžio mėnesio, yra įsikūrusi ir ateitininkų kuopa. Narių dabar yra 37. Praėjusiais metais kuopa gyvavo neblogai, nors dirbti buvo sunku, nes iš mokytojų nei vienas nepadėjo, bet dar kai kurie, lig norėjo trukdyti, nors nei vienas nebuvo griežtai nusistatęs prieš ateitininkų veikimą. Tiktai, galima sakyti, ačiu kapelionui ir narių pasišventimui, darbas nebuvo sustojęs. Visuotinų susirinkimų padaryta buvo tik 9. Valdybos posėdžių 6. Susirinkimus nariai uoliai lankė, užtat į susirinkimus atvykdavo gerų upų, pilni energijos ir pasiryžimo. Paskaitų skaityta 5. Referatas tiktai vienui vienas. Prie kuopos yra knygynėlis virš 80 įvairaus turinio knygelių. Dalis knygynėlio įsigyta kuopos pinigais, o dalis suaukota pačių narių.

Išrinkta yra ir laikraščių platinimo komisija, kuri atsidėjusi platina jaunimo tarpe katalikiškus laikraščius. Platinimui pareina 8 egz. „Pavasario“ ir 10 egz. „Ateities“.

Pernai prieš Užgavėnes buvo surengtas vakarėlis, knygynėlio padidinimui, vaidinta „Švintant“. Buvo manyta prie to pridėti dar koks veikalėlis, bet laiko stokos dėliai nebebuvo galima suspėti.

Vaidinimas pavyko pusėtinai. Pelno beveik nieko negauta, mat oras buvo prastas ir keliai labai pašlapę, publikos mažai teatsilankė.

Baigiantis mokslui sušauktas paskutinis susirinkimas rinkimui atstovo metinėn ateitininkų konferencijon.

Po atostogų dar su didesniu pasišventimu pradėtas darbas. Jau pas kiekvieną matytis daugiaus inicijatyvos daugiau prityrimo, labiau įdomaujamasi katalikiškąja pasaulėžiūra. Paraginti gerb. Dr. J. Ereto kurti sekcijas nieko nelaukdami, susirinkę nutarėm įsteigti šias sekcijas: sporto, abstinentų ir eucharistininkų. Daugiausia narių dedasi prie sporto sekcijos, bet nemažai ir prie abstinentų, tik rodos visai mažai prie eucharistininkų sekcijos.

B. Vyturys.

Iš universiteto gyvenimo. Šių 1922 metų rudens semestro studentų skaičius palyginamai su praeitu semestru žymiai padidėjo. Daugiausiai studentų turi Medicinos, Technikos ir Teisių fakultetai, o bendrai visų fakultetų studentų ir laisvųjų klausytojų skaičius siekia į 1200. Kaip matome yra gan gražus skaičius studentijos, kuo kiekvienas lietuvis turėtų džiaugtis.

Studentai be bendrų mokslo ir švietimosi reikalų turėdami dar ir materialių reikalų, kurie markei krintant ypatingai pablogėjo, pradėjo spiestis į vadinamą studentų savišalpos draugiją. Draugijos tikslas, rūpintis studentams išgauti stipendijų, teikti paskolų, steigti bendrabučius, valgyklas ir savo knygyną. Jau toji draugija Moterų Globos draugijos prieglaudoje įkūrė savo valgyklą, kurią lanko 60 žm., ir universiteto rūmuose jau baigia tvarkyti skaityklą-knygyną. Be šių svarbesnių dalykų draugija vykdo ir kitus. Žiūrint į draugijos tikslus bei darbus rodosi, kad čia neturėtų vietos pasaulėžiūrų skirtumai, bet iš tikrųjų gyvenime yra kitaip. Jau pirmame šį semestrą susirinkime, kuris įvyko 8 d. spalio pasirodė, kad studentai socialistai yra nutarę bendrai su žydais balsuoti rinkimuose į valdybą ir komisijas už sutartus iš anksto kandidatus. Sakau jie buvo taip susitarę, nes mačiau, kad vieni ir kiti turėjo iš anksto atšapirografuotus lapelius, kame buvo sustatyti socialistų ir žydų kandidatai, už kuriuos „bloko“ asmenys turėjo balsuoti, ir balsavo. Mat taip darant norėta, kad valdybon ir komisijosna nepatektų ateitininkai, kurie žydams ir socialistams nėra malonūs, nors jiems (ateitininkams) savišalpos reikalai gal daugiau rūpi, negu pirklių-žydų sūneliams. Tačiau vis „bloko“ sumanymas nevisai pavyko, nes ir į valdybą ir į komisijas pateko ateitininkų, kurie žiūrės, kad ne tik kitų, bet ir ateitininkų reikalai būtų lygiai tenkinami. Tokiu būdu jau šį semestrą savišalpos draugija margesnė, tuo tarpu kaip praeitą semestrą visą draugiją vedė vieni socialistai su žydais.

Tame Studentų Savišalpos draugijos susirinkime įvyko ir kitas „gražus“ kuriozas. Studentas socialistas Alšauskas (valdybos pirmininkas) pasiūlė, kad susirinkime valdybos pranešimai būtų verčiami žydų kalbon, nes girdi nevisi jie lietuviškai suprantą. Nors prieš tokį sumanymą susipratusieji lietuviai protestavo, pamatuodami, kad čia yra Lietuvos universitetas, o ne koks internacionalus, tai ir reikia vartoti valstybinę (lietuvių) kalbą. Tačiau žydai, socialistų padedami, nubalsavo reikalingumą pranešimo padaryti žydų kalba. Toks pats sumanymas buvo pareikštas ir tąsoje to susirinkimo (15 d. spl.), tačiau tą dieną daugiau buvo atsilankiusių savo kalbą mylinčių lietuvių studentų, ir tas sumanymas liko atmestas, tuo labiau, nes kartu su žydų pasiūlymu pasirodė ir rusų toks pat pasiūlymas (rodos tai rengėsi padaryti ir lenkai), ko lietuviai jokiu būdu negalėjo pakęsti. Tačiau nereikia manyti, kad žydų kalbos klausimas tuo būdu ir būtų užsibaigęs—iš to kilo savotiška istorija.

19 d. lapkr. buvo sušauktas visuotinas studentų susirinkimas, kuris turėjo svarstyti papildomojo už mokslą mokesnio klausimą ir teismo statuto projektą. Po vieno kito kalbėtojo vėl pasirodė žydai su savo pasiūlymu, kad jiems susirinkimas leistų kalbėti žydiškai, nes jie suvažiavę iš kitų kraštų lietuvių kalbos nesuprantą. Prezidiumas neatsižvelgdamas į protestus, išreiškiančius nuomonę, kad viešuose bendruose susirinkimuose tegali būti vartojama tik valstybinė kalba, kad panašūs pasiūlymai yra demonstracija prieš lietuvių kalbą, vis tik žydų pasiūlymą pastatė balsavimui, kuris socialistams remiant, buvo priimtas. Bet tuo dalykas neužsibaigė. Protestavusi grupė prieš įvedimą kitų kalbų ir tuo vaistybinės kalbos pažeminimą nesiliovė ir toliau protestavusi neleisdama žydiškai kalbėti, del ko prezidiumas turėjo atsistatydinti.

Buvo išrinktas antras prezidiumas, kuris del tų pačių priežasčių taip pat negalėjo susirinkimo prie tinkamų rezultatų privesti. 26 dieną lapkričio vėl buvo sušaukta studentų susirinkimas tiems patiems klausimams svarstyti, į kuri susirinko, matyt, visi lietuviai savo kalbai apginti, nes jau buvo girdima, kad žydai savo reikalavimų neatsižadėsią. Šis susirinkimas buvo dar triukšmingesnis negu pirmasis. Pav. mokesnio klausimą išrišus stud. žydas, pirmiau gavęs balsą, neužleidžia vietos referentui, o nori kalbėti žydiškai su vertėju jau išrištu klausimu. Galų gale žydai matydami nieko nepešę apleido susirinkimą, o kartu su jais ir stud. socialistai, nes susirinkimo dauguma aiškiai buvo nusistačius už lietuvių kalbą, o studentų grupė lietuvių kalbai ginti patiekė net savo rezoliuciją.

Kaip pirmame, taip ir antrame visuotiname studentų susirinkimuose aiškiai buvo matyti noras demonstruoti prieš lietuvių kalbą. Juk svetimtaučiai, o kartu ir žydai, kaip jie sakosi iš visur suvažiavę, lekcijas klauso lietuvių kalboj, ir supranta; susirinkimuose, kai kas kalba už žydų kalbą, tai jie ploja, kad net ausis reikia užsikimšti, o kai kalba prieš, tai žydai šaukia ir švilpia — reiškia ir čia jie supranta, kas lietuviškai kalbama. Taigi žydų reikalavimas leisti vartoti susirinkimuose jų kalba, kurios dauguma studentų nesupranta, tuo tarpu, kaip jie lietuviškai supranta, yra ne kas kita, kaip demonstracija prieš lietuvių kalbą. Taip dalykams stovint aiškiai matyti reikalas studentų sąjungos lietuvių kalbai ginti. Tuo tarpu „Lietuvos Žinių“ Nr. 223 aprašinėdamas studentų susirinkimą panašios sąjungos užuomazgą ironingai vadina „labai abejotino plauko grupė“. Tur būt „Lietuvos Žinios“ su savo bičiuoliais mano, kad lietuvių kalbą galima visiems mindžioti ir purvinti. Kažin Berlyno ar kitam Vokietijos universitete ar galėtų stud. žydai ir kiti svetimtaučiai pasirodyti su reikalavimais visuotinuose susirinkimuose vartoti svetimas kalbas? Juk Vokietijoj universiteto sienose vokiečiai studentai protestuoja prieš vartojimą svetimų kalbų privačiuose pasikalbėjimuose, tai ką bekalbėti apie viešus susirinkimus. Mes

lietuviai savo universitete ir nemanome drausti vartoti savo gimtąją kalbą privačiuose dalykuose, nors pav. stud. žydai vietoj savo kalbos vartoja daugely atvejų rusų kalbą, bet mes tik reikalaujame, kad lietuvių kalba būtų pagarboje, kaip valstybinė kalba. O tuo tarpu tie svetimtaučiai, suvažiavę iš Latvijos ir kitur mūsų duonos pavalgyti, ne tik nenori lietuvių kalbos pagerbti, bet viešai demonstruoja prieš ją, ko lietuviai negalime pakęsti. Negalima leisti, kad mūsų universitetas lietuvių triūsu ir pastangomis įsteigtas ir palaikomas, virstu kažin kokiu žydišku internacionalu.

Taip pat universitete paskutiniu laiku (12 lapkr.) įvyko naujai gimusios Tautininkų korporacijos viešas susirinkimas, kame buvo perskaityta (atpasakota) jų principinė deklaracija, kuri tilpo „Lietuvos“ Nr. 270. Kaip matyti iš deklaracijos ir iš išreikštų minčių susirinkime, ši Tautininkų korporacija skiriasi nuo ateitininkų savo pasaulėžiūra, o nuo aušrininkų, dabartinių socialistų, savo tautiniu nusistatymu. Nors tautininkai sakosi stovėsią ant krikščioniško pagrindo, tačiau tą jų pagrindą panagrinėję rasime prieštaravimų, iš ko galų gale išeina daugiausia liberalizmas. Aišku, kad ateitininkai neisime kartu su jais visame kame. Apie tautininkus ir jų principus gal teks plačiau atskirai pakalbėti.

J. Grinius.

Skuodas. Šiemet 17-21 d. birželio Skuodo Liet. progimnazijos III ir IV kl. mokiniai su mokytojais padarė į Vokietiją ekskursiją.

Aplankė Klaipėdą, Tilžę, Karaliaučių ir Krancą. Susipažino su įvairiais to krašto žmonių papročiais ir t.t. Be to, Karaliaučiuj aplankė daugybę įvairių mokslo įstaigų, būtent: Universitetą, Botanikos sodną, Zoologijos, Prūsų ir Archailogijos muzėjus, Senobinius Prūsų karaliaus rūmus, Paveikslų galeriją, Žvėrių sodną ir kitus.

Nemaža įspūdžių patyrėme kiekvienoj iš minėtųjų įstaigų, bet daugiausia senobiniuose Prūsų karaliaus rūmuose, kuomet pamatėme soste padengtą keturių dešimčių lietuvaičių—mūsų sesučių rankų darbo vaisių—kilimą. Tai ženklas darbštumo, kuris randasi visur, pradedant tamsia samanota bakuže ir baigiant šviesiausiais karalių rūmais. Rodosi, nevienam iš sielos gelmių su didžiausiu entuziazmu veržėsi žodžiai: Ir aš esu lietuvis—lietuvaitė! Iš tikrųjų tame momente nė vienas nebūtų sutikęs išsižadėti savo brangaus vardo „Lietuvis“—„Lietuvaitė“ nė už didžiausius turtus, arba aukso krūvą.

Spėju, kad ta ekskursija be nebus nevienam pirmutinė, kuri tiek būtų suteikusi įdomumo ir malonumo.

Sielos Aidas.

Redakcijos atsakymai.

Vaituškai. Jei būtų baigtas rašinys, tai būtų galima ir nuomonę pasakyti. Dabar teks, tinkant draugui, jį „Treji metai kai mylimės“ baigtą atsiųsti.

P. Tučkui. Apsenėjęs dalykėlis: jis atnaujės pavasarį sulaukęs, kai bus „1-ji diena gegužės jūrų krante“.

Žiburėliui. „Vėl jį rasiu“ pavedėm „Pavasariui“. Drauge mėgink dar ką paruošti laikraščiui.

Jurui. „Tautos liepsna“ paseno. Kviečiame į nuolatinę talką.

S. Joneliui. Moksleivių gyvenimo žinių lauksime.

V. Jas. Dėku, sudėsim daugiau belaukdami.

K. J. Našlaičiui. „Saldžiai užmigo“ progai pasitaikius sunaudosime.

K. B-tos. Suradę vietos ką-ne-ką įdėsim. Rašyk sveikas laukiamas.

Sielos Aidui. Lauksime žinių. „Nuliūdimo Aidas“ tikrai perliūdnas jaunoms sieloms. Mes, jaunoji karta, turim galingais sparnais džiaugsmo aidus kelti.

J. Vingiui. „Rudenį“ pavedėm „Pavasariui“. Rašinėk, drauge!

Ad. Šadziūnėliui. „Rudens įspudžius“ taip pat „Pavasariui“ įdavėm.

Miško Sakalui. Paįvairink, drauge, kitokesnėmis mintimis savo rašinėlius. „Ir dingo kaip sapnas“... pasislėpęs savo turinių ir minties nuobodumu.

Kraujo Putai. Drauge, gebėtum savo įspūdžius rašyti: tik kiekviename, kad ir mažiausiame darbely, paprakaituoti žmonėms tenka. Neapsileisk rašiusi: tinkamus rašinius vis sunaudosime „Ateity“. Straipsnelio „Diktantas“ nededame. Kitą kartą rašykit tik vienoj lakšto pusėj; kita telieka tuščia.

Žygoniui. Drauge straipsnelį „Amžiną Atilsį!..“ atidėjom atatinkamam laikui. Nors ir nekartą buvo prašyta draugų rašyti kaip galima aiškiau ir vienoj lapo pusėj, šiuo dar kartą draugai prašomi mūsų reikalavimų ateity prisilaikyti.

1922 m. „Ateities“ turinys.

Poezija:

Paskutinis kareivio sudiev. Žvainys 5
Jaunųjų bury. Sermėgis. 6
Tave netyčia sutikau. Žvainys 102
Aš jau esu paukščių brolis. Juozas Paukštelis 109
Sursum Corda. Šilėnas 124
Raitelis. V. Stonis 177
Niekados. V. Stonis 185

Beletristika ir paminėjimai:

Užuvėjoj. Vytas 7
Laimingas neatsargumas. J. Vingius 8
Tiesos žodis. J. Grinius 20. 87, 125, 182
Kun. Ant. Šarka. Vargelis 110
Feliksas Domeika. J. Bakšys 111
Iš Cikliaus „Giesmės be garsų“. Žvainys. 151, 186
a. a. Jurgis Krasnickas 166
Skausmo Verpetai. Juozas Švaistra 167
Toks geras gyvenimas. Kar-Kar 187

Įvairūs straipsniai ir straipsneliai:

Jaunime, turėk idejį! Pr, D. 1
Gyvenimo menas. Jurgis Krasnickas 12
Kristaus Golgota. Gt. T. 15
Fantazijos kūryba. Vertė V. Jasulaitis 23, 97, 173
Gyvenimo balsai. A. Jasaitis 26

Del susirašinėjimo studentų su moksleivių kuopomis 29
Ateitininkam Žemaičiuose. P. 31
Pasaulėžiūros problema. Pr. J. 39, 129
Keletas žodžių apie skaitymą. J. Tuzas 47
Lietuvių Rymo katalikų susivienijimas Amerikoj. J. Paukštys . . . 75
Katalikybės pakilimas Vakaruose ir jaunimo rolė jame. Pr. D. . . . 81
Ar moderninių gamtos mokslų įsteigėjai ateistai? Pranas J-tis . . . 91
Asmens būdo pažinimas. J. Širvintas 105
Dievo mokykloje. Talmontas 113
Mokslas, dailė ir dora, kaipo dvasios kultūros pagrindas. J. Gobis . . 115
Tauta ir nepriklausomybė. J. Vingius 121
Ernestas Psidiaris—Renano sūnaitis. Pr. D. 130
Del Ateitininkų susirašinėjimo, del „Aukso knygų", del Ateities platinimo. 137
Berlyno aukštosios mokyklos. 139
Mokslo metus pradedant. Redakcija 145
Supratimo Raktas. Vertė Kar. Dineika 177, 188
L. K. M. Ateitininkų Konferencija. K. Antanas 154
Ateitininkų Susišelpimo Fondo susivažiavimas. K. Antanas 160
Antras Katalikų Studentų tarptautinis kongresas. V. Podolskis . . . 161
Kokie gyvulių ir paukščių balsai ir kaip jie žmonių šaukiami . . 170, 199
„Aušrinę" paskaičius. V. J. 190
Tarptautinio katalikų jaunuomenės judėjimo reikalu. R. Blažys . . . 194

Knygos ir Žurnalai.

Geručio Tikėjimo klausimai. St. T. 52
Leono XIII enciklika Rerum novarum, P. A-rvs 53
Logos. J. Matusas 54
Barine Arvède. Šv. Pranas Asižietis. J. Matusas 58
Modernes A-B-C für das Katholische Volk. J. Matusas 59
Fr. W. Foerster. Erziehung und Selbsterziehung. J. Paukštys . . 60
J. Klug. Das Ewige Heimweh. J. Paukštys 61
Ks. Czeslaw Oraczwseki. Rozwoj charakteru 63
W. Lutoslawski. Potęga woli. J. P. 63
J. Gobis. Asmenybės kultūros pagrindai. J. Krasnickas. 172
Edm. d. Amičio. Širdis. G. Valančius 201
M. Valančius. Pradžia ir išsiplėtojimas katalikų tikėjimo. G. Valančius . 201

Korespondencijos.

Draugams Vilniečiams 64
Ramygala 64
Lazdijai 65
Mariampolė 65
Plungė 67, 72, 144
Telšiai 67
Skuodas 68, 143, 205
Rokiškis 69
Naumiestis 70
Kražiai 70
Pilviškiai 71
Mažeikiai 71
Biržai 73
Berlyno aukštosios mokyklos. 139
Kupiškis 144
Panevėžis 202
Krekenava 203
Iš universiteto 204
Redakcijos atsakai, pranešimai 76, 80, 112, 144, 207

Redaktorius-leidėjas Dr. L. BISTRAS. Spaustuvė „RAIDĖ" Kaune.

Nuo Redakcijos ir Administracijos.

1. Sąryšy su markės puolimu „Ateitis“ turėjo daug nuostolio ir del to negalėjo reguliariai išeiti. Šis N-ris šiemet bus jau paskutinis. Todel prašome visus skaitytojus: prenumeratorius ar platintojus **tuoj atsiteisti** už praėjusius metus.
2. Ateinančiais 1923 metais savosios pastovios valiutos įvedimas tikrina, kad „Ateitis“ eis reguliariai, didesnė — 64 puslapių, — tokio pat formato. Turinio žvilgsniu „Ateitis“ savo rimtumu ir įvairumu, tikimės, patenkins skaitytojus.
3. Tvarkos dėliai dar primename, kad „Ateitis“ reikia užsisakyti iš **anksto**, siunčiant drauge su užsakymu pinigus, nes **neužsimokėjusiems** iš anksto „Ateities“ nesiųsim.
4. „Ateities“ kaina 1923 m. tokia:

Moksleiviams Ateitininkams, užsisakant per kuopą	Visiems kitiems	Užsienin
metams — **6** litai	— **15** litų	**20** lit.
6 mėnes. — **3** „ **20** centų	— **8** „	**12** lit.
3 mėn. — **1** „ **70** „	— **4** „ **50** c.	—

5. Moksleiviai At-kai užsisako „Ateitį“ tiktai per savo kuopas. Kuopom „Ateities“ Ūkio Komitetas siunčia aplinkraščius, kame bus aiškiai nurodyta, kaip bus platinama „Ateitis“ moksleivių At-kų tarpe.
6. „Ateities“ Administracija atsakinės į laiškus tik tuomet, kai drauge su užklausimu bus prisiunčiama markutė 15 cent.
7. Prenumeratoriai, keisdami antrašus turi prisiųsti 50 centų.

„Ateities“ adresas: **Kaunas, Ožeškienės 12.**

Aukos.

Renkant Mariampolės ateitininkų reikalams aukas, maloniai paaukojo: Gižų klebonas kun. J. Krištolaitis 500 auks. Seinų dvas. sem. profesoriai: kun. A. Nevarauskas 200 auks.; kun. V. Borisevičius 100 auks.; kun. J. Naujokas — 100 auks.; kun. M. Ražaitis — 100 auks.; kun. F. Bartkus — 100 auks.; kun. J. Stankevičius — 100 auks. ir kun. J. Navickas — 50 auks. Visiems aukotojams nuoširdžiai dėkojame.

M. A. Kuopos Taryba.

SKAITYKIT

„LAISVĘ“

VISUOMENĖS, POLITIKOS ir LITERATŪROS DIENRAŠTĮ.

„LAISVĖJE“ bendradarbiauja žymesnieji Lietuvos rašytojai, politikai bei veikėjai.

„LAISVĖJE“ paduodamos paskutinės naujausios ir svarbiausios pasaulio žinios.

„LAISVĖ“ — plačiausia aprašo Seimo darbus paduoda Seimo narių kalbas.

„LAISVĖ“ — talpina valdžios pranešimus, įsakymus ir aplinkraščius turi informacijų skyrių.

„LAISVĖ“ — duoda įdomių apysakų ir įvairaus turinio feljetonų.

„LAISVĖJE“ kaip veidrodyje atsispindi VISA LIETUVA, nes nuosavų korespondentų turi didžiuose miestuose ir miesteliuose.

„LAISVĖ“ — turi skyrių „Laisva Tribūna“, kur duoda vietos rimtoms nuomonėms žmonių ir kitaip nusistačiusių.

„LAISVĖ“ — turi Bažnytinio katalikų gyvenimo skyrių, kuriame talpina plačių žinių apie viso pasaulio katalikų reikalus.

„LAISVĖ“ — kainuoja: metams 32 litai, pusmečiui 16 litų, trims mėn. 8 litai. Atskiro num. kaina 10 cent. Užsienin— dvigubai.

„LAISVĖS“ REDAKCIJA ir ADMINISTRACIJA:

Kaunas, Didžioji Vilniaus g. Nr. 34.

Kaina 60 centų.

SPAUSTUVĖ „RAIDĖ“ KAUNE, ŠIAULIŲ G. 14.